

Yahya Hassans tale ved sin opstilling for Nationalpartiet

Taler

Yahya Hassan
Digter

Dato

7. april 2015

Sted

Stay Hotel, Islands Brygge

Hvis Dronningen ikke magter at sige det, så må jeg jo holde en tale. Jeg gider ingen quasi-konfrontationer. Hvis vi taler politik, så taler vi politik, og så har jeg så sandelig noget at skulle have sagt.

Vi har valget mellem at affinde os med det, eller finde os til rette i det. Vi lever i et samfund, hvor ikke alle deler den samme religion, ej heller kultur, traditioner, etnicitet, seksualitet, forhistorie eller fremtid deler vi. Vilkaerne og skæbnerne deler vi ikke. Skattekroneerne og skattegoderne deler vi tilmed ikke.

Men på trods og på tværs af forskelligheder, tilhørsforhold og klasser har vi alle noget til fælles. Nemlig fællesværdierne, det danske sprog og nationen. Og vi er alle forpligtet over for den. Derfor hedder vi Nationalpartiet.

Vi er nationens parti. Vi er ikke et borgerligt parti, vi er et borgernes parti, og vi har indtaget midten for at kunne arbejde os i retning af fornuften. Vi er en platform for uafhængige stemmer, der ikke råber i bankernes mikrofoner. Der ikke råber i våbenhandlernes mikrofoner, der ikke råber i islamisternes mikrofoner. Der ikke råber i islamofobernes mikrofoner. Vi er Danmark.

Nogen borgere og borgerlige lever endnu i parallelsamfund, selv om mange muslimer fra min generation allerede er en aktiv del af vores multikulturelle og dermed multietniske og multireligiøse og multiseksuelle samfund. Det kunne nogle borgerlige tage ved lære af.

Grundpræmissen for ethvert samfund er vel, at det er inkluderende. Og jeg må sige, at jeg er stolt af de borgere, som har formået at navigere i politikernes spind og mediernes spinderier, beskyttet vores fælles værdier og agtet at opfatte os med en anden baggrund som medborgere. Og jeg må sige, at jeg er stolt af de, som

har brudt den sociale og historiske arv.

Vi må huske, at krig, mennesketab, besættelse, fordrivelse, forringet sociale, sproglige, religiøse og kulturelle standarder, samt dårligere vilkår for at tilpasse sig, idet flygtninge og efterkommere af dem ikke har haft et permanent levested de sidste to-tre generationer, ikke har gjort dem til undermennesker, men til folk med en særlig historie og dens uomgængelige konsekvenser.

Det værste ved en diaspora er som regel de første tusinde år. Hvis de etablerede politikere bliver ved med at være så tungnemme, så kan det nemt tage tusinde år. Vi er anden generation, altså de første i dette land efter vores forældre, og vi er villige til at engagere os i samfundet og tage vores del af ansvaret allerede nu. Dette er ikke et ærinde for 3. 4. eller 5. generation.

I Nationalpartiet ser vi ingen grund til at udskyde den naturlige udvikling blandt minoriteterne. Derfor tilskynder vi, og vi opfordrer borgerne til at støtte os i at forene de forskellige mennesker i vores samfund frem for at bidrage til polariseringen, stigmatiseringen, marginaliseringen, det ubegrundede had, frygten og splittelsen.

Jeg mener ikke, at alle journalister og politikere helt bevidst konspirerer imod muslimer og flygtninge, jeg mener faktisk det modsatte. At alt for få er bevidste nok til at manøvrere uden om faldgruberne i denne diskurs. Hvis vi handler når og der frem for at handle nu og her, så får vi franske tilstande, så får vi spanske tilstande, så får vi engelske tilstande.

Vi kan ikke løse flygtningeproblemet med en valgplakat, sådan som nogen partier tror. Vi kan ikke løse en humanitær krise ved at skære i kontanthjælpen. Hvem som kunne bringe menneskehedens forfald i fuld firspring blot ved at være usympatisk, smålig og nærig, ak ja og atter ak.

I et nordisk skær er Danmark efterhånden blevet til en belemrende lillebror, som gylper i tide og gylper op i utide og vækker én om natten og stadig tisser i sengen og skider i bukserne og skal have ble på og smitter alle med børneorm og vræler og falder i brønden og leger med de slemme drenge og laver ulykker, og så må storebror Norge og storebror Sverige tage ansvaret for den åndssvage pubertetsplagede lillebror, som de fleste voksne allerede har opgivet.

F.eks. er Sverige, i modsætning til Danmark, ikke en del af NATO og dermed ikke en del af den militære koalition, som smider bomber ned i hovedet på civile. Alligevel tager Sverige imod flygtninge, og senest har Sverige anerkendt Palæstina, selv om de ved, at israelerne ikke har tænkt sig at slå koldt vand i blodet lige foreløbigt. Men de sender et vigtigt signal til deres indbyggere og samler befolkningen ved at anerkende deres minoriteter.

Færøerne har også meddelt, at de er villige til at tage imod flygtninge, alt imens vore politikere fastholder, at vi skal skære i kontanthjælpen, således Danmark ikke vil være et attraktivt land for flygtninge. Det er det, vi fortæller folk, vi kaster bomber ned i hovedet på. Hvad med om vi skar ned på bombefly?

I øvrigt skal vi passe på med at skære for meget i kontanthjælpen. Vi risikerer nemlig, at Danmark heller ikke vil være et attraktivt land for de danskere, som har førsteretten til de sociale ydelser, og så har Dansk Folkeparti altså svigtet deres vælgere.

Vi må have én ting helt på det rene. Alle samfund er sociale sektorer. Definitionen på et samfund er den sociale sektor. Den vil altid være der, om det så var et postulatkalifat, vi kan ikke skære der. Hvis vi begynder på det, kan vi lige så godt afvikle velfærdsstaten. Men heller ikke det kan stoppe flygtningestrømmen.

Mange flygtninge og efterkommere af dem føler sig dobbelt fremmedgjort, religiøst og etnisk. I Danmark kan vi forstå stress på arbejdspladsen, og vi kan forstå, at det kan være svært at blive forældre, men vi kan ikke forstå krigstraumer, og hvad det vil sige at grave små børn op af ruinerne.

De etablerede politikere siger, vi skal have flygtninge i arbejde. Hvad med om de fandt et arbejde til de øvrige borgere først.

Det er meget selvoptaget og ignorant at fremstille flygtninge som velfærdsturister. Når de etablerede politikere taler om flygtninge, så taler de også om mine bedsteforældre og forældre og søskende og onkler og tanter og fætre og kusiner.

I dag vil jeg benytte lejligheden til selv at tale om en af dem. Han blev født i en flygtningelejr i Syrien. I løbet af de sidste år var han med sin øvrige familie

nødsaget til at flygte til den flygtningelejr i Libanon, hvor min mor blev født, og hvor mine bedsteforældre og onkler endnu bor. Efter en tid flygtede han fra flygtningelejren i Libanon og fik for ganske nylig asyl i Danmark med kone og barn. Han fik også kontanthjælp.

Han begik selvmord for to uger siden. Det er naturligvis ikke noget, det danske samfund kan stilles til ansvar for. Men sjovere er det altså heller ikke at komme til Aarhus.

Vi skal ikke have en strammere flygtningepolitik. Vi skal stramme op i vores flygtningepolitik. Vi må skelne mellem den gruppe flygtninge og fremmedarbejdere, som kom i den sidste halvdel af det forrige århundrede og så den flygtningestrøm, som er kommet efter år 2000 fra Irak, Syrien, Afghanistan og Libyen, for den har vi selv været med til at skabe.

For ikke at tale om den palæstinensiske flygtningestrøm, som vi som en del af verdenssamfundet har forsømt for længst. I krigstid kan borgerne være nødsaget til at skulle slæbe de døde, og selv om vi i Danmark er så heldige, at vi ikke skal slæbe de døde, så er der altså andre forpligtelser, der venter, om end vi ikke har bedt om det, om end det bliver lidt bøvlet.

Flygtningestrømmen skal privatiseres for alvor. Det er allerede ved at ske i Furesø kommune, hvor man har taget imod en håndfuld af de 12.000 flygtninge, man regner med får opholdstilladelse i Danmark. Fem har på nuværende tidspunkt lejet sig ind hos lokale borgere frem for at være isoleret på et asylcenter, indtil de ryger ud i en boligblok. Ikke al integration kan ske institutionelt.

Hvis en flygtning er tilknyttet en dansk familie, vil vedkommende automatisk blive bedre integreret. Det er menneskelig interaktion, der batter. Hvis der skal stilles flere krav til flygtninge, må vi som borgere stille flere krav til os selv. Altså må vi som borgere være indstillet på at hjælpe de flygtninge, der kommer til landet.

Flygtningevenner fra Borup er et ganske opløftende eksempel på, hvordan vi kan tage ansvar som borgere. På Fanø er det også gået rigtig godt med en håndfuld flygtninge. Erfaringen er, at det er nemmere for en lille by med 350 indbyggere at møde 16 flygtninge som medmennesker, end det er inde i

København eller i Aarhus. Det er bevist i Borup, på Fanø og i Furesø Kommune.

Flygtninge har fået et bedre indtryk af borgerne og nationen, mens borgerne har fået et bedre indtryk af, hvad det vil sige at være flygtning.

Det mellemmenneskelige møde skaber gensidig forståelse og en grobund for sameksistens. Betonblokkene i vores land er ikke blevet omvandrende flygtningelejre i løbet af to døgn. Det er noget, der er sket gennem årene, og som samfund har vi et ansvar for, hvordan det står til derude.

I alt for mange år har det været nemt og belejligt for staten at mase flygtninge ind i de samme boligblokke. Og hvad er problemet egentlig med det, når der er stålvaske, varmt vand i hanen og glas i vinduerne. Ser I, vi har selv været med til at skabe de parallelsamfund. Derfor foreslår Nationalpartiet, at flygtninge skal have et forbud imod at tilslutte sig de omvandrende flygtningelejre i vores land.

De skal til lokalsamfundene, hvor de kan være nyttige på lokalt plan frem for at være i blokkene i de omvandrende flygtningelejre og være uduelige på landsplan. Og de skal præsenteres offentligt i beboerhusene til en omgang fællesspisning, og de skal have småkager og rene sokker.

Ikke nok med at det skaber bedre integration, så skaber det også omsætning i de lokalsamfund, der halter bagud. Vi har 87.000 ledige boliger i udkantsdanmark, som egner sig til formålet. Vi kan vende flygtningestrømmen fra at være en katastrofe til at være noget fordelagtigt for vores samfund og for de flygtninge, der skal blive en del af det.

I Nationalpartiet har vi ikke tiltro til de etablerede partier, når det kommer til flygtningespørgsmålet, Islam som en subkultur i samfundet, samt de omvandrende flygtningelejre i vort land. Hverken deres løsningsforslag eller deres forklaringsmodeller løser eller forklarer noget som helst.

Derfor har vi i Nationalpartiet taget disse problemstillinger op som vores mærkesager. Vi skal ikke sidde i små klubber. Hvis vi skal være en del af samfundet, så skal vi være en del af Tinget.

Vi kan skabe forbindelsen mellem de omvandrende flygtningelejre og det

omgivende samfund. Gennem tiden har mange officielle personer spurgt, hvorfor personer med muslimsk baggrund ikke tager ansvar, hvorfor de ikke melder sig ind i samfundet. Det gør vi nu ganske formelt og officielt.

I Nationalpartiet bærer vi bevisbyrden for vores egne overbevisninger. Men vi bærer altså ikke bevisbyrden for politiske modstanderes beskyldninger. Vores anskuelser er så indlysende, at vi er villige til at gå på kompromis med vores retssikkerhed og lade enhver tvivl komme anklageren til gode, hvis tvivlen på noget som helst tidspunkt kan ligges til grund for borgernes vurdering.

Men vi går ikke på kompromis med vores værdier for at pynte os med privilegier på skatteborgernes regning. Vi har betalt vores egne jakkesæt og vores egne underbukser. Vi ligger ikke og trækker snot ud af næsen på skattevæsenet. I Nationalpartiet handler vi af nødvendighed.

Det har virkelig været et fugleklatternes år på parnasset. Socialdemokraterne er måske endnu demokrater. Men det socialpolitiske aspekt er pist væk. SF kunne hedde SFO. Liberal Alliance skifter snart navn til Saxo Bank. Venstre kunne lige så vel hedde Højre. De Radikales og De Konservatives argumenter ligger også lige til højrebenet. Selv Enhedslisten er blevet splittet. Vi er det politiske alternativ, selv om vi ikke hedder Alternativet.

Vi er ikke fjender af de etablerede partier. Vi har arbejdet os op fra den samme demokratiske grundsten og fundet et ståsted. I modsætning til visse andre har vi tilmed fundet et ståsted, som vi kan stå inde for. Selv om politiske modstandere kan have en række overdrevne synspunkter, så udelukker det ikke, at de kan have ét argument, som er reelt og sandt. Vi synes bare ikke, at det er blevet formuleret endnu, og netop det vil vi samarbejde om. Altså er vi snarere medspillere end modspillere.

Det skal benævnes, at imamerne kan være lige så velartikulerede og manipulerende på arabisk, som en etableret politiker kan være på dansk. Det er ikke gedehyrder, der står og bræger. Det kan godt være, vi synes, at de lyder som får, men det er de altså ikke.

Hizb ut-Tahrir taler om muslimerne, som om vi smeder rænker mod dem, og ikke har opdaget, at muslimerne allerede er fordømt. De taler om Guden, som om de har talt med ham. De forsvarer profeten Muhammed, som

havde han været et sagesløst barn i Aishas arme. De bringer skam over den islamiske kulturarv, når de reducerer den til sharia.

Hizb ut-Tahrir er en minoritet i minoriteten. Et segnende segment, en vabel eller en vorte i samfundet, som er blevet skånet for lægens kniv, fordi den er affældig og på vej til at blive en uduelig fregne. Jeg kender deres tilhængere. Bandemedlemmer og selvbestaltede båtnakker. Et forbandet bundt hyklere. Og så har de et par veltalende talsmænd. De kan tale herfra og til dommedagen, de tiltaler os ikke. Gud fader til hest. Koranen advarer mod grupperinger og kulter som Hizb ut-Tahrir og Islamisk Stat. Et dogme er et dogme, så om de tror på et evigt blødende helvede, må de være nødsaget til også at tro, at det netop er skabt til godtfolk som dem, hvis de så sandfærdigt vil gøre muslimerne en tjeneste, så er de altså forbeholdt retten til at sluge deres tunger for bestandigt.

De etablerede politikere holder borgerne for nar med deres såkaldte italesættelser. Vi vil egentlig bare snakke om tingene. Når jeg er i dialog med borgerne og med mine jævnaldrende på landets uddannelsesinstitutioner, så fortæller de mig, at de ikke kan forstå politikkerne for bare spind.

Nationalpartiet ønsker at være et forståeligt parti. De etablerede partier har meget kort tid til enten at finde nogle argumenter med slag og godaw i eller fyre deres spindoktore og ansætte os i deres sted, medmindre de vil hives rundt i manegen af Nationalpartiet.

Vi har en større tiltro til de tosprogede, end vi har til de enøjede. Der skal ikke nye boller på suppen. Der skal ny suppe på bollerne. Vi er efter de, som går med tørklæde. Det vil klæde os, om vi tør være efter de, som går med skyklapper.

Vi vil beskytte minoriteterne imod unødigt og usaglig mediehetz, og vi vil kritisere dem på saglig vis, når det bliver aktuelt. De etablerede politikere går på kompromis med vores fællesværdier, når ytringsfriheder bliver et påskud for offentlig mobning. Når demokrati bliver et påskud for krig. Når religionsfrihed kun gælder for ateister. I Danmark betyder ytringsfriheden, at vi helst skal kunne ytre os konsekvensfrit. Vi kan jo altid åbne munden, vi kan nærmest ikke lade være. Forstå mig ret, men det har altid en konsekvens.

Jeg synes ikke, at man skal gå ind i den her diskussion, hvis ikke man er indforstået med de dertil hørende risici. Så synes jeg, man skal debattere noget

andet. Jeg påberåber mig ikke ytringsfriheden. Jeg siger lige præcis, hvad der passer mig, og så tager jeg konsekvensen af mine ytringer.

Jeg ved udmærket godt, hvad det koster at ytre sig, og I kan bare komme an. Jeg underkaster mig sharialoven og janteloven på samme tid og sted. Jeg skal ikke tro, at jeg ved noget, som I ikke ved. Og slet ikke, hvis det er åbenlyst. De, som definerer ytringsfriheden på den yderste højrefløj, siger, at man har ret til at blive fornærmet, så længe man ikke tyer til vold. Men når den almindelige borger bliver fornærmet over muhammedtegningerne eller ser dem som unødvendige, så har de ikke lov til bare at være fornærmede. Så bliver de beskyldt for, at de ønsker at indskrænke ytringsfriheden.

Vi ønsker ikke at indskrænke ytringsfriheden. Hvis ytringsfriheden giver retten til at kritisere islam og Rusland, så må ytringsfriheden vel også give retten til at kritisere ytringsfriheden. Altså ønsker vi at udvide den. Hvorom alting er, stoler jeg personligt ikke på ytringsfriheden. Jeg har fået bank siden, jeg lærte at tale, og det har ikke ændret sig, hvilket min moder kan bevidne.

Jeg kan ikke kræve af en ekstremist, at vedkommende skal svare tilbage med et digt. Gid det var så vel. Men digtet er jo farlig for hvem, det bliver skrevet om. Satiren er farlig for hvem, der bliver til grin. Maleriet er farligt for hvem, der bliver portrætteret, hvis der ligger en kritik i det.

Jeg ser ingen grund til at male verden lyserød. De dersens kunstnere sætter deres kunst højest, de vil være åh så kontroversielle, og når de endelig bliver det, når deres kunst afføder reaktioner, så er det pludselig ikke kunst mere. Så er det bare et harmløst digt, ikke noget af betydelig alvor, bare satire, sjov og spas, ikke noget at blive sur over. Men kunsten er en væbnet kamp i sig selv.

Hvis vi ønsker at bekæmpe ekstremisterne, må vi forvente, at ekstremisterne også vil bekæmpe os, og det bliver ikke på lige vilkår. Det er jo ikke en håndboldkamp.

Det nærmede sig bagvaskelse, da Pia Kjærsgaard kaldte mig terrorympatisør, fordi jeg sagde, jeg forstod Omar Hamid El-Husseini, som skød omkring sig ved Krudttønden og Synagogen. At forstå er ikke det samme som at sympatisere, medmindre man ikke ved noget om det danske sprog.

Jeg er forhindret i at sympatisere med Omars myrderier alene af den grund, at jeg ikke er morder. Men vi har haft den samme opvækst, den samme baggrund. Vores problemer startede ikke i 0. klasse på Møllevangsskolen. Det er en generationsfortælling, hvor vilkårene er blevet forværret generation for generation.

Vores bedsteforældre var førstegangsflygtninge fra Palæstina omkring den israelske stats oprettelse i 1948. Vores forældre blev født i flygtningelejre i Libanon og i de omkringliggende arabiske lande. Vores forældre var andengangsflygtninge til Europa i 80'erne. Vi bliver født i blokkene i de omvandrende flygtningelejre.

Jeg siger blot, at jeg ved, hvad han var for en bengel. For vore politikere og journalister kunne Omar lige så vel have været en elefant med et stormgevær. Medier og magthavere indoktrinerer den danske befolkning, som imamer nede i kælder moskeer indoktrinerer unge muslimer. For de skaber frygt, og de taler så meget om terror, men de laver stort set ikke andet end at udsætte os for psykisk terror.

I Danmark, Norge, Sverige, Tyskland, Holland, England, Frankrig og selv i Israel kan angreb og ofre næsten tælles på to hænder. Det kan de ikke i Palæstina, det kan de ikke i Afghanistan, det kan de ikke i Irak, det kan de ikke i Syrien, det kan de ikke i Libyen.

Det er bedrøveligt, når Danmark bliver angrebet, men det må være en konsekvens, der relaterer sig til vores egne handlinger ude i den vide verden. Hvad vi foretager os udenrigspolitisk, det falder altså tilbage indenrigspolitisk.

Det svarer lidt til at forrette sin nødtørft, mens man står på hænder. Man rammer altså sig selv i hovedet. Vi kan ikke ledsage den amerikanske besættelsesmagt i Irak og i Afghanistan og myrde flere hundrede tusinde civile og fordrive millioner, uden at der kommer flygtninge ud af det, og uden at en marginaliseret muslim vil gøre noget ved det.

Så længe vi er villige til at sende droner ind over Afghanistan, så vil nogen være villige til at tage våben i hånden. Begge handlinger er voldelige og kriminelle, men dronerne er mere dødbringende. Jeg ved, man ikke bare kan ændre på koalitioner, alliancer, udenrigspolitik. Men vi må være indforstået med, at vores

handlinger ude i den vide verden påvirker minoriteternes syn på det danske samfund.

Mellemøsten er ikke længere flere tusinde kilometer væk. Mellemøsten er lige her i kraft af de etablerede minoriteter samt den vedvarende flygtningestrøm, som vi selv har været med til at skabe sammen med arabiske konger, som ikke engang kan holde sig oven på deres kameler.

Hvordan kan den danske stat være en del af en militær koalition imod Islamisk Stat, samtidig med at den danske stat samarbejder med Saudi Arabien og Emiraterne, som helt åbenlyst er af samme opfattelse som Islamisk Stat og derfor sponsorerer med penge og våben. Det må anses for at være spild af skatteborgernes penge.

Tyrkerne er også en del af koalitionen imod Islamisk Stat, men tyrkerne forholder sig fuldstændigt passivt, når kurderne bliver myrdet helt tæt op ad den tyrkiske grænse. NATO hævder at have sponsoreret demokratiske oprører i Levanten. Men er det de demokratiske oprører eller de intolerante jihadister, som har fremfærd i Levanten? Hvis NATO havde støttet demokratiske oprører i Levanten, så havde de støttet kurderne, som må skønnes at være de mest sekulære i regionen.

Hvis argumentet er, at vi har intervenseret i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien for at skabe demokrati, så kan det snildt konstateres, at det har været en fiasko. Det eneste, vi har opnået, er en flygtningestrøm, som ikke stopper foreløbigt, samt at have destabiliseret sikre og velfungerende stater, selv om præsidenterne i de pågældende nationer kan have været nogle despoter, hvilket de har til fælles med flere vestlige statsledere, så har de jo kunnet beskytte deres borgere og samfund imod islamiske militser og alment anarki.

Vi har brændt deres matrikelkort og deres kirkebøger, så det er ikke så mærkværdigt, at de klamrer sig til Koranen. Vi har slukket for strømmen, vi har slukket for varmen, vi har stjålet olie, vi har stjålet vand.

Vi er i gang med at afcivilisere dele af Mellemøsten, som vi afciviliserede dele af Afrika. Næste gang vi vil skabe demokrati i Mellemøsten, kan vi passende forsøge i Israel. Det er ikke fordi, at jeg med disse udtalelser tror, at jeg har opfundet den dybe tallerken. Jeg har bare fyldt den med suppe, og nu skal der

altså smages på den.

Vi er en krigsførende nation. Vi er en del af terrorapparatet. Vi er en del af NATO. Vi er en brigade i den amerikanske hær. Det kræver erkendelse, inden vi overhovedet kan tale om løsninger.

I en lufthavn mødte jeg engang en israelsk mand. Vi faldt i snak, og han spurgte, hvor jeg havde rejst i min barndom. Jeg svarede, at jeg stort set kun havde rejst til flygtningelejre i Syrien og i Libanon for at besøge familiemedlemmer, og han svarede, at han stort set kun havde set Libanon gennem et sigtekorn.

På samme vis ser vi også kun Mellemøsten gennem vores sigtekorn. Flere og flere amerikanske soldater indrømmer, at krigen er gået ud over civile, og at flere soldater sågar har dræbt civile for sjov. Flere og flere israelske soldater siger fra over for militærets måde at behandle palæstinenserne og er gået sammen i en organisation, som hedder 'Break the silence'.

Og når jeg har mødt andre israelske soldater på strande i Thailand eller på skipister i Italien, så har de haft næsen helt nede i cokeposen. Ydermere nægtede en hel israelsk militær efterretningsenhed at adlyde ordrer under det sidste bombardement af Gaza. 43 blev afskediget og efterladt til evig fordømmelse for at have trodset en militærstat.

Der findes noget underdanigt, svagt og servilt i mennesket, som ledere altid kan tale til. Men når politikere udtaler sig vulgært og uværdigt og inkompetent og tarveligt og usympatisk, så tilsværter de ikke kun deres eget ry. Da tilsværter de også borgernes ry.

En højreorienteret nordmand ved navn Anders Behring Breivik myrdede over 60 mennesker på en ø i Norge, hvor en socialdemokratisk lejrtur blev afviklet. Breivik begik sine mord under påskud om at forsvare kristenkulturen, som er en værdi, han altså deler med den almindelige nordmand. Dermed begik han også sine handlinger under påskud om at forsvare den almindelige nordmand, mens den reelle bevæggrund for handlingen var en subjektiv værdi, som han deler med de færreste i samfundet, men som han naturligvis har tolket ind i fællesværdien for at understøtte den.

Som vestlige medier er vi i stand til at skelne fascistiske tendenser, voldelige og

paramilitære grupperinger. Selv enkeltpersoners ubehjælpelige handlinger kan vi skelne fra kristenkultur, når det drejer sig om vestlige terrorister. Selv udviser vi så stor forståelse og empati og er godgørende og storsindede i en udstrækning, så det nærmest bliver gerningsretfærdigt og autistisk, at vi kan finde på at krone vores egne voldsmænd med sindslidelsen. Vores terrorister handler som regel uagtsomt uden politisk eller religiøst motiv. Mens muslimske terrorister rutinemæssigt handler fuldstændig fortsættligt og i overensstemmelse med den islamiske kultur.

Hvorom alting er, køber vi altså ikke Breiviks argument om at ville forsvare kristenkulturen, da det ville være aldeles skadeligt og generaliserende for kristenkulturens omdømme, såvel som det ville have været for de folk, som bekender sig til den.

Som vestlige medier er det ej heller vanskeligt for os at skelne mellem Ku Klux Klan og den almindelige kristne, eller den israelske stat og den almindelige jøde. Men når det kommer til Islamisk Stat, Al Qaeda, Taleban eller andre islamisk funderede og småfascistiske tros- og bandegrupperinger, så kan vi pludselig ikke skelne mellem dem og den almindelige muslim, og enkeltpersoners ubevingede handlinger bliver fremstillet med islam som motiv, bare gerningsmanden har et efternavn, der lyder lidt fynsk.

Vi skaber konstant paralleller mellem islamiske terrorgrupper og almindelige muslimer, hvad end det er minoriteter i Vesten eller hele befolkninger i Mellemøsten, uagtet at den almindelige muslim afskyer disse terrororganisationer, lige så meget som den almindelige kristne afskyer Breivik og Ku Klux Klan.

Den retorik og dehumanisering, som muslimerne bliver udsat for i dag på gaden og i massemedierne, minder til forveksling om den, jøderne blev udsat for allerede før Holocaust. De mennesker, som hjalp med at skjule og transportere jøderne, blev af alle andre end af nazisterne selv betragtet som hæderlige mennesker, mens de mennesker som i dag transporterer muslimer til sikre lande og skjuler dem for krigens rædsler i Mellemøsten og forfølgelsen af enhver, som går Islamisk Stat imod, bliver kriminaliseret og betegnet som menneskesmugler.

Dengang var der kun nogle tusinde jøder i Danmark alt i alt, men flytningestrømmen og minoritetstallet i dag er betydeligt mere omfattende, når

det kommer til muslimer. Jeg forstår ganske udmærket, at jøderne dagen i dag er i allerhøjeste alarmberedskab og har været det siden Krystalnatten, for de blev forfulgt, diskrimineret, myrdet, tortureret, spærret inde i arbejdslejre og gasset, da de blev svagelige. Men det var altså ikke araberne, der gjorde det.

Antisemitismen er et europæisk fænomen, og de europæiske medier tager fat, hvor de slap, når det kommer til at tilsvine en folkegruppe, for araberne er også semitter. Muslimerne kan blive ofre for den europæiske antisemitisme, som jøderne blev det. Vi er et broderfolk.

Teksten, jeg vil læse op nu, er en leder bragt i morgenavisen Jyllands-Posten den 15. november 1938:

"Når man har fulgt jødespørgsmålet i Europa i årtier, kan man til en vis grad forstå Tyskernes animositet overfor jøderne, også hvis man ser bort fra de raceteorier, der betyder så meget i den nationalsocialistiske verdensopfattelse.

Selv herhjemme, hvor jøderne aldrig har nået en så dominerende stilling som i de mellemeuropæiske lande, har man i de senere år bemærket deres uheldige egenskaber. Der er mange jøder, som har vist sig at være gode danske mænd, der er utallige jøder, som stille og hæderligt passer deres dont uden at gå nogen for nær – men der er også påfaldende mange jøder, som på en lidet tiltalende måde er blevet forgrundsfigurer i svindelaffærer og måske ikke mindst i de uappetitlige pornografi- og fosterdrabsaffærer, som er forekommet i de senere år. Også indenfor dansk forretningsliv optræder der jøder, hvis metoder ikke er nogen pryd for standen.

Men det, som vi herhjemme har set af jødernes uheldige sider, er kun en svag afglans af deres virke i de mellemeuropæiske og østeuropæiske lande. Også der må man naturligvis gøre undtagelser for de utallige jøder, der opfylder ethvert rimeligt etisk krav og derfor står i skærende modsætning til de racefæller, som har ført an i det tvivlsomme forretningsliv, i den tvivlsomme forlystelsesindustri og måske navnlig i de politiske bevægelser yderst til venstre. Det var ikke russere, men jøder med russiske navne, som druknede Rusland i blod. Det var ikke en ungare, men en jøde, som ledede den kortvarige, blodige rådsrepublik i Budapest. Det var ikke en tysker, men en jøde, som på samme måde gjorde Munchen til et slagtehus.

Vi ved, at titusinder af jøder fordømmer de jødiske forretningshajer, de jødiske

pornografispekulanter og de jødiske terrorister. Men alligevel kan det ikke benægtes, at de erfaringer, som tyskerne - sammen med andre fastlandsfolk - har gjort med hensyn til jøderne, danner en vis basis for deres følelser.

Man kan indrømme Tyskland, at det har ret til at skille sig af med sine jøder."

Fra folkeskolen lærer vi i undervisningen, at islam er en dogmatisk lovreligion uden den mindste form for fritænkning. Modsat kristendommen og jødedommen fremstilles islam som afskåret fra Europas historie. Vi lærer, at kristendommen er meget mere end bare en religion. Den er skam facetteret og rummer kultur, litteratur, filosofi og sågar kunst og arkitektur. Vi lærer om Kierkegaard, der skrev om tvivl, Løgstrups tillidsopfattelse, og vi hører om Luther og slår en latter over reformationen.

Vi starter ikke med de pædofile præster, heksebrændingerne og den spanske inkquisition i Nederlandene. Men når det kommer til islam, hører vi blot om 9/11, Osama bin Laden og sharia. Her findes ingen platforme for fritænkning. Det er som om, vor uddannelsessystem og vore politikere, journalister og historikere abonnerer på samme firkantede tolkning af islam som de mørkeste mørkemænd.

Gennem historien er der skrevet et hav af islamisk religionsfilosofi og religionskritik på arabisk. Men stort set ingenting er oversat og tilgængeligt på dansk. Slet ikke i undervisningen. Har man mon glemt andalusiske Averröes, som i middelalderens Spanien gik ud med en fatwa om, at filosofi og islam skam hører sammen. Hans budskab var, at Koranen tilskynder til kritisk refleksion over tro. Han havde stor indflydelse på måden, europæere kom til at forstå og læse græsk filosofi.

Også under Abbaside-kalifatet var interreligiøs sameksistens en realitet. Perioden betragtes som islams guldalder, og her blomstrede kulturlivet, hvad angår både filosofi, videnskab, litteratur, arkitektur, astronomi og kunst.

De, som oversatte den græske filosofi og videnskab, var muslimer, som samarbejdede med kristne og jøder, hvor politikere og journalister og undervisere er dvaske og dovne og sendrægtige hvad angår de historiske og førpolitiske forhold. Men jeg kender historien. Vi har ikke med et folkeslag at

gøre. Vi har at gøre med en civilisation, hvis tankegods ligger til grund for den europæiske renæssance.

Den arabiske civilisation er den eneste civilisation, som målrettet har sat sig for at oversætte en tidligere civilisations værker, altså grækernes.

Den gensidighed, der har været i kulturudviklingen og kulturudvekslingen op igennem historien, er ikke blevet videreformidlet i tilstrækkelig grad i nyere tid. Ydermere er den arabiske udvikling blevet svækket af den vedvarende vestlige imperialisme og de dertilhørende interesser, krige, aristokrati samt herregårdsfamiliernes gemene hegemoni.

Datidens Mellemøsten og Vesten har begge taget afrikanere til fange og fragtet dem i sejlskibe og kølhalet dem og trukket dem i jernkæder efter kameler tværs over den store [?] og aktiveret dem med piskeslag ved soklen til pyramider og katedraler og voldtaget de smukkeste kvinder og børn og drænet dem for modermælk og tårer.

De tog guld og afgrøderne, og de døde af de samme kønssygdomme. De lærte hinanden smuglerruterne og de sorte huller i havet. Det var vel sådan, de fandt ud af, at jorden ikke var flad. De pegede Columbus i den rigtige retning og forærede ham et kompas og en sørøverkikkert.

Hellige bøger, stoffer, krydderier, silke, ædelstene flød fra Nilen og Sortehavet og hele vejen rundt om Middelhavet til Venedig og Firenze. Modsat det danske samfund, som prøver at tage patent på universelle værdier, har den arabiske civilisation med glæde, måske med en vis gerningsretfærdighed, delt ud af værdierne og værdipapirerne.

Mange muslimske storbyer var i perioden videnscentre, altså til oplysning og kulturel dannelse. Den vigtigste omstændighed i den tid var borgernes ret til religionskritik uden frygt for repressalier, hvilket ikke var sikret andre steder i Europa på daværende tidspunkt. Og hvad med sufismen, som er en gren inden for islam, der prioriterer den åndelige udfoldelse højere end dogmer og ritualer.

Med Rumi i spidsen blev der skrevet blasfemiske digte, filosoferet, drukket rødvin i stride strømme og danset rundtossedans. Det var også i denne periode, de fire retsskoler inden for islam blev grundlagt og hadithen samlet. En række

fortællinger om profeten og hans sædvaner, der skulle supplere Koranen, og som genremæssigt ligner de bibelske evangelier. Disse tiltag gjorde helt selvfølgelig religionen til genstand for fortolkning.

Reaktionerne på udgivelsen af min digtsamling tyder på, at de fleste danske muslimer ikke er bekendte med denne del af den islamiske historie. Dette kan man undre sig over, eftersom det første ord fra Koranen, der blev åbenbaret for profeten Muhammed, var 'læs'. Dette kan selvfølgelig begrænses til Koranen og de religiøse skrifter, men er efter min mening også en klar opfordring til at søge viden og uddannelse som et fundament i sit religiøse liv, ligesom man så det i Abbaside-kalifatet og i Andalusien.

Derfor kræver det selvfølgelig, at vi får implementeret disse emner i undervisningen, så vi kan give vores unge et ordentligt fundament for hver deres orientering. Det er næppe et kalifat, der i dag er blevet etableret i dele af Irak og Syrien af Islamisk Stat. Det er nærmere hundrede forskellige militser, der bekrieger hinanden internt, samtidig med at de bekrieger regimet og de internationale krigstogter.

De sande ofre i denne katastrofe er de flygtninge, der kommer til Europa.

Hvis man læser filosofi eller religionsvidenskab på et dansk universitet i dag, er risikoen for, at man kommer ud fem år senere og intet aner om islamisk filosofi eller religionskritik ret overhængende.

Det danske uddannelsessystem er præget af en eurocentrisk, imperialistisk, kolonialistisk orientalisme, når det kommer til islam som religion og kultur. Der findes talrige eksempler på dette.

Tag bare en af religionsfilosofiens grundbøger på dansk, skrevet af tre af landets mest anerkendte religionshistorikere. Der står følgende i bogen:

»Religionsvidenskab er et produkt af det, man med Max Weber ville kunne kalde for den vesterlandske rationalitet.«

Igen bliver der taget patent på universelle værdier. I denne grundbog får man det indtryk, at det kun er inden for kristenkulturen, altså i Vesten, at man er kommet på den tanke at tilføre fænomenet religion en kritisk videnskabelig,

filosofisk tolkende og individuel behandling. Jesus ved roret. I citatet her ser vi et klassisk eksempel på den institutionaliserede fremmedgørelse af islam.

Det er den eurocentrisme, der konstant retfærdiggør måden, vi taler om islam som en fremmed og en trussel i den sikkerhedspolitiske dagsorden. Det er også derfor, vi den anden dag i Berlingske Media kunne læse, at kristendommen er bedre end islam.

Eurocentrisk fundamentalisme ekskluderer al tænkning, der ikke er europæisk eller vestlig. Det er en gammel imperialistisk skik, som er ideologisk og uforsonlig i sin kerne.

Pensummet i uddannelsessystemet må suppleres af religionskritiske tekster, skrevet af islamiske fritænkere. Det er forstemmende og foruroligende, at vi ikke har suppleret religionsfaget med tekster af religionskritiske muslimske tænkere. Minoriteter eller ej, i det mindste på gymnasieniveau. Det er uanstændigt og uforsvarligt, at uddannelsesinstitutionerne har forholdt eleverne en sådan viden.

Hvis vi derimod foreholdte vores elever denne viden, ville det betyde, at unge ville stifte bekendtskab med en anden form for islam, end den som fundamentalisterne abonnerer på, på begge sider af det politiske landskab. De vil lære historien og vide, at islam også er litteratur, åndsfrihed, etik, debat, filosofi, videnskab, astronomi, arkitektur, kunst, hed sex og doggystyle.

Det vil nemlig ikke kun nuancere ikke-muslimers syn på islam, men også muslimernes egen forståelse af deres religionshistoriske ophav. Averröes udfordrer den ortodokse autoritære læsning af Koranen. Den åbenhed har vi brug for i dag. Det kan minde muslimer og islamofober om, at Koranen kan fortolkes forskelligt.

Selvkritikken i de muslimske miljøer i Danmark er jo nærmest død. Når jeg tænker på en af mine muslimske venner fra det besatte Palæstina og en eller anden baryler fra Gellerupparken, så kan jeg ikke drage nogen som helst parallel udover øjenbrynet.

For mange muslimer udgør islam et livsgrundlag, uden at de selv ved, hvad islam rummer. Kritikken går ikke hovedsageligt på den ufaglærte underklasse eller forældregenerationen i de omvandrende flygtningelejre. Men i høj grad på den

nye middelklasse af veluddannede muslimer, der den dag i dag opfatter islam som noget, der helst ikke skal debatteres, men som en diamant, de skal værne om. Det er et symptom på åndelig stagnation.

Uvidenheden hersker. Hvor mange danske muslimer og ikke-muslimer, både unge og ældre, kender til den rigdom, der findes i det islamiske tankegods? Det miljø af danske muslimer, som jeg selv tilhører, er ekstremt bagud, hvad angår kendskab til egen historie og religion. Og især selvkritikken af religionen.

Islam er blevet til noget, man zapper forbi på saudiske tv-kanaler, og så følger man med i, hvad en tilfældig saudisk lærd siger, er forbudt og påbudt. Islam er i dag reduceret til en åndsforladt ideologi og i bedste fald en stærkt forsimplet udgave af et mere komplekst trossystem.

Af islamofoberne, men også af visse muslimer selv. Med uddannelsesinstitutionerne, politikerne og journalisterne er vi i fuld gang med et overgreb på den islamiske fritænkning. Unge muslimer og ikke-muslimer skal præsenteres for nye og gamle ideer og tolkninger af religionen, som forældregenerationen på grund af deres lave uddannelsesniveau ikke har formået at give deres børn.

Eller skal alle projekter, der vedrører muslimer, være med udgangspunkt i den halvkriminelle, svigtede og identitetsforvirrede 2. g'er?

Den diskussion er hermed død og vil for hvem, der bringer den på banen, forårsage skam, sort uheld, paradentose, tandpine, fodsvamp og tinnitus. Islam rummer intellektuelle strømninger, og der er ingen grund til at fordumme en rig og begavet kulturarv.

Hvis muslimer møder islamiske fritænkere i skolesystemet, vil det sandsynligvis bekæmpe ekstremisme. Moderate muslimer står i dag svagt i kampen mod ekstremister. De har få argumenter. Ekstremisterne kender ofte deres religiøse tekster ret godt, fordi de kan læse og skrive arabisk. I modsætning til de moderate, som er mindre velbevandrede i den litteratur, som kan virke som ammunition mod ekstreme tolkninger af islam. Derfor er det også vigtigt at få implementeret kvalificeret modersmålsundervisning fra folkeskolen og frem.

Dette for at ruste vores unge med pennen frem for sværdet. Mange muslimer

står også dårligt i den offentlige debat og venter nærmest på, at der kommer en ny islamhadsk udmelding, de kan være forurettede over i fællesskab.

Den der krænkeridentitet, som mange muslimer dyrker, hvor det mindste pip fra en hillbilly-præst i USA, der truer med at brænde Koranen af, kan få dem op at ringe, er dybt skadelig. Muslimer ville hvile mere i deres tro og ikke lade sig provokere så nemt, hvis de vidste, hvor højt der egentlig er til loftet i den kritiske islamiske debattradition.

Første skridt må være, at vores undervisningsminister træder i karakter og nuancerer pensummet om islam i uddannelsessystemet. Og hvis hun ikke helt ved, hvordan hun skal gebærde sig, så er vi i Nationalpartiet villige til at assistere hende.

Dernæst må den muslimske middelklasse forstå, at deres kulturelle og religiøse arv rummer langt mere åndelig og intellektuel rigdom end en himmel og et helvede, forbud og påbud og troende og vantro.

Det er ikke indoktrinering, vi mangler. Det er modersmålsundervisning i islamisk filosofi og religionskritik, vi mangler. Og eventuelt kan vi starte kvalificerede friskoler med danske og arabiske undervisere, og før det bliver aktuelt, vil jeg opfordre alle arabisktalende til at lære at læse, forstå og skrive.

Det går ikke at have 22 tosprogede fra den samme boligblok i den samme skoleklasse. Der må være en større fleksibilitet i forhold til fordelingen af de tosprogede. Danske forældre trækker også deres børn ud af skoler med en overrepræsentation af tosprogede. Altså, skaber de også et parallelsamfund.

Flere partier ønsker at lukke ekstreme moskeer og koranskoler, selv om det er ulovligt. Vores forslag er at rykke modersmålsundervisning og undervisning i islamisk filosofi og religionskritik over i folkeskolen. På den måde kan vi holde øje med, hvad der sker i vores egen skolegård.

Jeg kender flere muslimske forældre, som ønsker at lære deres børn det arabiske sprog, islamisk filosofi og religionskritik. Men som ikke tør sende deres børn til koranskoler.

Vi samler befolkningen ved at samle børnene i folkeskolen. Hvis vi ville

implementere disse ting i folkeskolen, så ville koranskolerne miste rigtig mange elever.

Antiradikalisering er ikke noget, man taler om i Statsministeriet, medmindre man ønsker at afradikalisere sine embedsmænd. Det er heller ikke politiets opgave eller Kriminalforsorgens opgave.

Jeg kender Staten og dens tjenestemænd fra pat til PET. Hvis de instanser træder i kraft, er det allerede for sent. Antiradikalisering finder sted i folkeskolen og på de socialpædagogiske områder. Den eneste måde, hvorpå vi kan styrke vores samfund, er ved at styrke vores uddannelsessteder.

Vi skal bruge langt flere ressourcer i skolerne og på de socialpædagogiske områder frem for at overlade utilpassede unge til Kriminalforsorgen, arresthusene og politiet. Jo lavere den kriminelle lavalder er, jo hurtigere har vi givet afkald på vores unge. Jo højere den kriminelle lavalder er, jo længere tid har vi til at rette op på vores unge. Og hvis de som 25-årige stadig går rundt i bander, begår røverier og slår folk halvt fordærvede for en pakke smøger og truer den almindelige borgers tankefrihed, så skal de have, så hatten passer.

Vi har ikke tid til at døje med dem i vores generation. Vi må tænke langsigtet og hjælpe vores unge langt mere kvalificeret ind til 18-årsalderen og ellers rense ud i vores udskud.

Jeg er villig til at fortælle politiet, hvor hælernes kælderrum er, hvor der bliver solgt hash og våben og narko og små piger i Aarhus og omegn. Jeg er villig til at være stikker hos politiet med udgangspunkt i områderne inden for postdistrikterne 8210 og 8220, og jeg skal være den første til at udpege en håndfuld af mine egne fætre og folk i periferien af min familiekræds, såfremt skattevæsenet er villig til at krydsrevidere billagsdanmark.

Specialskolerne skal ikke være steder, hvor de unge bliver sat til at onanere. Jeg kender pillerne og pornoblade, og det er selvfølgelig bedre end at sidde og skære i sig selv. Men altså, Integrationsministeriet er et pseudoministerium, der lige så godt kunne hedde Parkeringsministeriet. For de arbejder med ting, der skulle være løst i socialministeriet og i undervisningsministeriet.

De socialpædagogiske opholdssteder skal heller ikke bare være steder, hvor de

unge bliver sat til at kløve brænde og flise træer i kontorpersonalets haver, og hvor bureaukratiet er farligt for sjælen.

Gennem min barndom og min tidlige ungdom har jeg boet på ikke færre end seks socialpædagogiske opholdssteder, heriblandt sikrede og særligt sikrede anstalter, hvor vores unge bliver dopet af psykiatere og smidt i isolation på baggrund af petitesser.

Min partiformand Kashif Ahmad har arbejdet på socialpædagogiske opholdssteder, så vi har det lidt fra to vinkler.

Staten Israel har sin berettigelse. For engang var jøderne alene mod resten. Men de israelske statsmænd har ikke formået at forvalte en stat hensigtsmæssigt i et svært terræn, og der var en grund til, at Albert Einstein nægtede at være en del af staten.

Israel har udviklet sig til en kolossal hær med et meget lille land. De jødiske værdier, staten Israel skulle grundlægges på, blev for det første grundlagt på andres forfald. Ydermere blev de i vedvarende forsøg på at udvide staten Israel overskygget af magt, kontrol, undertrykkelse, vold, racisme, fanatisme og had, som helt naturligt forårsagede vold, had, racisme og fanatisme hos den undertrykte modpart.

Der findes ingen tostatsløsning. Der findes blot én enstatsløsning, lige for alle.

Zionismen opstod som en konsekvens af forfølgelse. Nu har zionisterne glemt deres bevæggrund. Zionister emigrerer til bosættelser, og palæstinensere deporteres til flygtningelejre. Besættelsen dehumaniserer palæstinenserne, men også israelerne selv.

Jerusalem er et FN-mandat. Alligevel opfører israelerne sig som om, at de ejer byen. I medierne hører vi om den såkaldte konflikt mellem israelere og palæstinensere, men kan man kalde det en konflikt, når en af verdens stærkeste militærmagter angriber en forsvarsløs og civilbefolket ghetto med krigsskibe, luftvåben, artilleri og elitesoldater?

Det er mord og massakrer, uanset hvor mange nytårsraketter Hamas sender ind over grænsen. Og hvor går grænsen? Hvor går grænsen for den israelske stats

besættelsespolitik? Hvor går grænsen for den israelske stats bosættelsespolitik? Hvor går grænsen for den israelske stats erobringspolitik? Hvor går grænsen for nedrivelsen af palæstinensiske ejendomme? Hvor går grænsen for tyveriet af palæstinensiske territorier? Hvor går grænsen for tyveriet og ødelæggelsen af palæstinensiske ressourcer? Hvor går grænsen for brud på international lovgivning og diverse konventioner? Hvor går grænsen for krigsforbrydelser? Hvor går grænsen for ulovlige fængslinger uden rettergang? Hvor går grænsen for tortur og voldtægt af fængslede børn og voksne? Hvor går grænsen for kontrolposterne? Hvor går grænsen for den israelske mur? Hvor går grænsen for blokaden af Gaza? Hvor går grænsen for luftangreb? Hvor går grænsen for døde? Hvor går grænsen for den hvide fosfor? Hvor går grænsen for børn, der skal graves fri af ruinerne? Hvor går grænsen for vetoretten?

Hvis israelerne vil føre krig, må de overholde krigens love. De kan ikke tillade sig at bombe en hel bydel for at ramme en gruppe Hamas-tilhængere. Det er ulovligt i krig. Så har de det valg at sende landtropper ind i Gaza. Selv om det kræver et mandsmod, de israelske teenagesoldater måske ikke har. Selv om det er sværere at myrde sine medmennesker til fods, end det er fra luften. Selv om det er sværere at se sine medmennesker falde til jorden, end det er at se røgen stige til vejrs.

Og jeg vil fastslå, at den grundlæggende årsag til konflikten ikke er Hamas. Hamas blev grundlagt i 1987. Den israelske hær har været voldelig siden 1948. Den radikalisering af palæstinensere, der finder sted i de besatte områder, er en konsekvens af besættelsen. Den almindelige palæstinenser var ikke udpræget religiøs før besættelsen.

PLO, som heller ikke var en religiøst funderet bevægelse, har i mange år prøvet at forhandle sig til en løsning. Israel har svaret med stødt stigende undertrykkelse, flere bosættelser og luftangreb. Derfor kan det vel ikke overraske nogen, at nogle palæstinensere i desperation tyer til nytårsraketter og religion efter mere end 60 års besættelse.

Da jeg rejste ind i Israel spurgte en israelsk soldat, hvorfor jeg sympatiserede med palæstinenserne. Og jeg svarede, 'af samme grund som jeg sympatiserer med jøderne', og så lukkede han mig ind.

I Danmark bliver jeg spurgt, om jeg sympatiserer med Hamas, og det gør jeg

ikke af samme grund, som jeg heller ikke sympatiserer med den israelske, skinreligiøse, højreorienterede, militarisme. Den israelske stat bør retsforfølges for krigsforbrydelser, så de involverede magthavere kan stilles til ansvar med henblik på at rense det jødiske. Vi må skelne mellem israelere, jøder og zionister.

Man kaldte ikke jøderne terrorister, da de under Anden Verdenskrig gravede tunneler for at smugle mad og våben ind og ud af fangelejrene og ghettoerne. Hvorfor kalder man så palæstinenserne terrorister, når de gør det samme? Den almindelige palæstinenser bekæmper ikke jødedommen, sådan som medierne bilder os ind. Den almindelige palæstinenser bekæmper besættelsen og undertrykkelsen, som uheldigvis gemmer sig bag jødedommen, lige som Islamisk Stat gemmer sig bag islam.

En hund tilhørende en israeler blev engang ramt af en nytårsraket. Det kom på forsiden af Israels mest populære avis. I samme avis blev en gruppe dræbte palæstinensere nævnt med få linjer på side 16. Men jeg formoder, at det var en højtelsket familiehund, og dyrevelfærden er så sandelig vigtig.

Israel ønsker at være et demokrati. Det skal vi hjælpe dem med at blive ved at kritisere dem uden at dehumanisere dem.

Hvis Dronningen ikke magter at sige det, så må jeg jo holde en tale. Jeg gider ingen quasi-konfrontationer. Hvis vi taler politik, så taler vi politik, og så har jeg så sandelig noget at skulle have sagt.

Vi har valget mellem at affinde os med det, eller finde os til rette i det. Vi lever i et samfund, hvor ikke alle deler den samme religion, ej heller kultur, traditioner, etnicitet, seksualitet, forhistorie eller fremtid deler vi. Vilklårene og skæbnerne deler vi ikke. Skattekrønerne og skattegoderne deler vi tilmed ikke.

Men på trods og på tværs af forskelligheder, tilhørsforhold og klasser har vi alle noget til fælles. Nemlig fællesværdierne, det danske sprog og nationen. Og vi er alle forpligtet over for den. Derfor hedder vi Nationalpartiet.

Vi er nationens parti. Vi er ikke et borgerligt parti, vi er et borgernes parti, og vi har indtaget midten for at kunne arbejde os i retning af fornuften. Vi er en platform for uafhængige stemmer, der ikke råber i bankernes mikrofoner. Der ikke råber i våbenhandlernes mikrofoner, der ikke råber i islamisternes

mikrofoner. Der ikke råber i islamofobernes mikrofoner. Vi er Danmark.

Nogen borgere og borgerlige lever endnu i parallelsamfund, selv om mange muslimer fra min generation allerede er en aktiv del af vores multikulturelle og dermed multietniske og multireligiøse og multiseksuelle samfund. Det kunne nogle borgerlige tage ved lære af.

Grundpræmissen for ethvert samfund er vel, at det er inkluderende. Og jeg må sige, at jeg er stolt af de borgere, som har formået at navigere i politikernes spind og mediernes spinderier, beskyttet vores fælles værdier og agtet at opfatte os med en anden baggrund som medborgere. Og jeg må sige, at jeg er stolt af de, som har brudt den sociale og historiske arv.

Vi må huske, at krig, mennesketab, besættelse, fordrivelse, forringet sociale, sproglige, religiøse og kulturelle standarder, samt dårligere vilkår for at tilpasse sig, idet flygtninge og efterkommere af dem ikke har haft et permanent levested de sidste to-tre generationer, ikke har gjort dem til undermennesker, men til folk med en særlig historie og dens uomgængelige konsekvenser.

Det værste ved en diaspora er som regel de første tusinde år. Hvis de etablerede politikere bliver ved med at være så tungnemme, så kan det nemt tage totusinde år. Vi er anden generation, altså de første i dette land efter vores forældre, og vi er villige til at engagere os i samfundet og tage vores del af ansvaret allerede nu. Dette er ikke et ærinde for 3. 4. eller 5. generation.

I Nationalpartiet ser vi ingen grund til at udskyde den naturlige udvikling blandt minoriteterne. Derfor tilskynder vi, og vi opfordrer borgerne til at støtte os i at forene de forskellige mennesker i vores samfund frem for at bidrage til polariseringen, stigmatiseringen, marginaliseringen, det ubegrundede had, frygten og splittelsen.

Jeg mener ikke, at alle journalister og politikere helt bevidst konspirerer imod muslimer og flygtninge, jeg mener faktisk det modsatte. At alt for få er bevidste nok til at manøvrere uden om faldgruberne i denne diskurs. Hvis vi handler når og der frem for at handle nu og her, så får vi franske tilstande, så får vi spanske tilstande, så får vi engelske tilstande.

Vi kan ikke løse flygtningeproblemet med en valgplakat, sådan som nogen

partier tror. Vi kan ikke løse en humanitær krise ved at skære i kontanthjælpen. Hvem som kunne bringe menneskehedens forfald i fuld firspring blot ved at være usympatisk, smålig og nærig, ak ja og atter ak.

I et nordisk skær er Danmark efterhånden blevet til en belemrende lillebror, som gylper i tide og gylper op i utide og vækker én om natten og stadig tisser i sengen og skider i bukserne og skal have ble på og smitter alle med børneorm og vræler og falder i brønden og leger med de slemme drenge og laver ulykker, og så må storebror Norge og storebror Sverige tage ansvaret for den åndssvage pubertetsplagede lillebror, som de fleste voksne allerede har opgivet.

F.eks. er Sverige, i modsætning til Danmark, ikke en del af NATO og dermed ikke en del af den militære koalition, som smider bomber ned i hovedet på civile. Alligevel tager Sverige imod flygtninge, og senest har Sverige anerkendt Palæstina, selv om de ved, at israelerne ikke har tænkt sig at slå koldt vand i blodet lige foreløbigt. Men de sender et vigtigt signal til deres indbyggere og samler befolkningen ved at anerkende deres minoriteter.

Færøerne har også meddelt, at de er villige til at tage imod flygtninge, alt imens vore politikere fastholder, at vi skal skære i kontanthjælpen, således Danmark ikke vil være et attraktivt land for flygtninge. Det er det, vi fortæller folk, vi kaster bomber ned i hovedet på. Hvad med om vi skar ned på bombefly?

I øvrigt skal vi passe på med at skære for meget i kontanthjælpen. Vi risikerer nemlig, at Danmark heller ikke vil være et attraktivt land for de danskere, som har førsteretten til de sociale ydelser, og så har Dansk Folkeparti altså svigtet deres vælgere.

Vi må have én ting helt på det rene. Alle samfund er sociale sektorer. Definitionen på et samfund er den sociale sektor. Den vil altid være der, om det så var et postulatkalifat, vi kan ikke skære der. Hvis vi begynder på det, kan vi lige så godt afvikle velfærdsstaten. Men heller ikke det kan stoppe flygtningestrømmen.

Mange flygtninge og efterkommere af dem føler sig dobbelt fremmedgjort, religiøst og etnisk. I Danmark kan vi forstå stress på arbejdspladsen, og vi kan forstå, at det kan være svært at blive forælder, men vi kan ikke forstå krigstraumer, og hvad det vil sige at grave små børn op af ruinerne.

De etablerede politikere siger, vi skal have flygtninge i arbejde. Hvad med om de fandt et arbejde til de øvrige borgere først.

Det er meget selvoptaget og ignorant at fremstille flygtninge som velfærdsturister. Når de etablerede politikere taler om flygtninge, så taler de også om mine bedsteforældre og forældre og søskende og onkler og tanter og fætre og kusiner.

I dag vil jeg benytte lejligheden til selv at tale om en af dem. Han blev født i en flygtningelejr i Syrien. I løbet af de sidste år var han med sin øvrige familie nødsaget til at flygte til den flygtningelejr i Libanon, hvor min mor blev født, og hvor mine bedsteforældre og onkler endnu bor. Efter en tid flygtede han fra flygtningelejren i Libanon og fik for ganske nylig asyl i Danmark med kone og barn. Han fik også kontanthjælp.

Han begik selvmord for to uger siden. Det er naturligvis ikke noget, det danske samfund kan stilles til ansvar for. Men sjovere er det altså heller ikke at komme til Aarhus.

Vi skal ikke have en strammere flygtningepolitik. Vi skal stramme op i vores flygtningepolitik. Vi må skelne mellem den gruppe flygtninge og fremmedarbejdere, som kom i den sidste halvdel af det forrige århundrede og så den flygtningestrøm, som er kommet efter år 2000 fra Irak, Syrien, Afghanistan og Libyen, for den har vi selv været med til at skabe.

For ikke at tale om den palæstinensiske flygtningestrøm, som vi som en del af verdenssamfundet har forsømt for længst. I krigstid kan borgerne være nødsaget til at skulle slæbe de døde, og selv om vi i Danmark er så heldige, at vi ikke skal slæbe de døde, så er der altså andre forpligtelser, der venter, om end vi ikke har bedt om det, om end det bliver lidt bøvlet.

Flygtningestrømmen skal privatiseres for alvor. Det er allerede ved at ske i Furesø kommune, hvor man har taget imod en håndfuld af de 12.000 flygtninge, man regner med får opholdstilladelse i Danmark. Fem har på nuværende tidspunkt lejet sig ind hos lokale borgere frem for at være isoleret på et asylcenter, indtil de ryger ud i en boligblok. Ikke al integration kan ske institutionelt.

Hvis en flygtning er tilknyttet en dansk familie, vil vedkommende automatisk blive bedre integreret. Det er menneskelig interaktion, der batter. Hvis der skal stilles flere krav til flygtninge, må vi som borgere stille flere krav til os selv. Altså må vi som borgere være indstillet på at hjælpe de flygtninge, der kommer til landet.

Flygtningevenner fra Borup er et ganske opløftende eksempel på, hvordan vi kan tage ansvar som borgere. På Fanø er det også gået rigtig godt med en håndfuld flygtninge. Erfaringen er, at det er nemmere for en lille by med 350 indbyggere at møde 16 flygtninge som medmennesker, end det er inde i København eller i Aarhus. Det er bevist i Borup, på Fanø og i Furesø Kommune.

Flygtninge har fået et bedre indtryk af borgerne og nationen, mens borgerne har fået et bedre indtryk af, hvad det vil sige at være flygtning.

Det mellemmenneskelige møde skaber gensidig forståelse og en grobund for sameksistens. Betonblokkene i vores land er ikke blevet omvandrende flygtningelejre i løbet af to døgn. Det er noget, der er sket gennem årene, og som samfund har vi et ansvar for, hvordan det står til derude.

I alt for mange år har det været nemt og belejligt for staten at mase flygtninge ind i de samme boligblokke. Og hvad er problemet egentlig med det, når der er stålvask, varmt vand i hanen og glas i vinduerne. Ser I, vi har selv været med til at skabe de parallelsamfund. Derfor foreslår Nationalpartiet, at flygtninge skal have et forbud imod at tilslutte sig de omvandrende flygtningelejre i vores land.

De skal til lokalsamfundene, hvor de kan være nyttige på lokalt plan frem for at være i blokkene i de omvandrende flygtningelejre og være uduelige på landsplan. Og de skal præsenteres offentligt i beboerhusene til en omgang fællesspisning, og de skal have småkager og rene sokker.

Ikke nok med at det skaber bedre integration, så skaber det også omsætning i de lokalsamfund, der halter bagud. Vi har 87.000 ledige boliger i udkantsdanmark, som egner sig til formålet. Vi kan vende flygtningestrømmen fra at være en katastrofe til at være noget fordelagtigt for vores samfund og for de flygtninge, der skal blive en del af det.

I Nationalpartiet har vi ikke tiltro til de etablerede partier, når det kommer til flygtningespørgsmålet, Islam som en subkultur i samfundet, samt de omvandrende flygtningelejre i vort land. Hverken deres løsningsforslag eller deres forklaringsmodeller løser eller forklarer noget som helst.

Derfor har vi i Nationalpartiet taget disse problemstillinger op som vores mærkesager. Vi skal ikke sidde i små klubber. Hvis vi skal være en del af samfundet, så skal vi være en del af Tinget.

Vi kan skabe forbindelsen mellem de omvandrende flygtningelejre og det omgivende samfund. Gennem tiden har mange officielle personer spurgt, hvorfor personer med muslimsk baggrund ikke tager ansvar, hvorfor de ikke melder sig ind i samfundet. Det gør vi nu ganske formelt og officielt.

I Nationalpartiet bærer vi bevisbyrden for vores egne overbevisninger. Men vi bærer altså ikke bevisbyrden for politiske modstanderes beskyldninger. Vores anskuelser er så indlysende, at vi er villige til at gå på kompromis med vores retssikkerhed og lade enhver tvivl komme anklageren til gode, hvis tvivlen på noget som helst tidspunkt kan ligges til grund for borgernes vurdering.

Men vi går ikke på kompromis med vores værdier for at pynte os med privilegier på skatteborgernes regning. Vi har betalt vores egne jakkesæt og vores egne underbukser. Vi ligger ikke og trækker snot ud af næsen på skattevæsenet. I Nationalpartiet handler vi af nødvendighed.

Det har virkelig været et fugleklatternes år på parnasset. Socialdemokraterne er måske endnu demokrater. Men det socialpolitiske aspekt er pist væk. SF kunne hedde SFO. Liberal Alliance skifter snart navn til Saxo Bank. Venstre kunne lige så vel hedde Højre. De Radikales og De Konservatives argumenter ligger også lige til højrebenet. Selv Enhedslisten er blevet splittet. Vi er det politiske alternativ, selv om vi ikke hedder Alternativet.

Vi er ikke fjender af de etablerede partier. Vi har arbejdet os op fra den samme demokratiske grundsten og fundet et ståsted. I modsætning til visse andre har vi tilmed fundet et ståsted, som vi kan stå inde for. Selv om politiske modstandere kan have en række overdrevne synspunkter, så udelukker det ikke, at de kan have ét argument, som er reelt og sandt. Vi synes bare ikke, at det er blevet

formuleret endnu, og netop det vil vi samarbejde om. Altså er vi snarere medspillere end modspillere.

Det skal benævnes, at imamerne kan være lige så velartikulerede og manipulerende på arabisk, som en etableret politiker kan være på dansk. Det er ikke gedehyrder, der står og bræger. Det kan godt være, vi synes, at de lyder som får, men det er de altså ikke.

Hizb ut-Tahrir taler om muslimerne, som om vi smeder rænker mod dem, og ikke har opdaget, at muslimerne allerede er fordømt. De taler om Guden, som om de har talt med ham. De forsvarer profeten Muhammed, som havde han været et sagesløst barn i Aishas arme. De bringer skam over den islamiske kulturarv, når de reducerer den til sharia.

Hizb ut-Tahrir er en minoritet i minoriteten. Et segnende segment, en vabel eller en vorte i samfundet, som er blevet skånet for lægens kniv, fordi den er affældig og på vej til at blive en uduelig fregne. Jeg kender deres tilhængere. Bandemedlemmer og selvbestaltede båtnakker. Et forbandet bundt hyklere. Og så har de et par veltalende talsmænd. De kan tale herfra og til dommedagen, de tiltaler os ikke. Gud fader til hest. Koranen advarer mod grupperinger og kulter som Hizb ut-Tahrir og Islamisk Stat. Et dogme er et dogme, så om de tror på et evigt blødende helvede, må de være nødsaget til også at tro, at det netop er skabt til godtfolk som dem, hvis de så sandfærdigt vil gøre muslimerne en tjeneste, så er de altså forbeholdt retten til at sluge deres tunger for bestandigt.

De etablerede politikere holder borgerne for nar med deres såkaldte italesættelser. Vi vil egentlig bare snakke om tingene. Når jeg er i dialog med borgerne og med mine jævnaldrende på landets uddannelsesinstitutioner, så fortæller de mig, at de ikke kan forstå politikkerne for bare spind.

Nationalpartiet ønsker at være et forståeligt parti. De etablerede partier har meget kort tid til enten at finde nogle argumenter med slag og godaw i eller fyre deres spindoktore og ansætte os i deres sted, medmindre de vil hives rundt i manegen af Nationalpartiet.

Vi har en større tiltro til de tosprogede, end vi har til de enøjede. Der skal ikke nye boller på suppen. Der skal ny suppe på bollerne. Vi er efter de, som går med tørklæde. Det vil klæde os, om vi tør være efter de, som går med skyklapper.

Vi vil beskytte minoriteterne imod unødigt og usaglig mediehetz, og vi vil kritisere dem på saglig vis, når det bliver aktuelt. De etablerede politikere går på kompromis med vores fællesværdier, når ytringsfriheder bliver et påskud for offentlig mobning. Når demokrati bliver et påskud for krig. Når religionsfrihed kun gælder for ateister. I Danmark betyder ytringsfriheden, at vi helst skal kunne ytre os konsekvensfrit. Vi kan jo altid åbne munden, vi kan nærmest ikke lade være. Forstå mig ret, men det har altid en konsekvens.

Jeg synes ikke, at man skal gå ind i den her diskussion, hvis ikke man er indforstået med de dertil hørende risici. Så synes jeg, man skal debattere noget andet. Jeg påberåber mig ikke ytringsfriheden. Jeg siger lige præcis, hvad der passer mig, og så tager jeg konsekvensen af mine ytringer.

Jeg ved udmærket godt, hvad det koster at ytre sig, og I kan bare komme an. Jeg underkaster mig sharialoven og janteloven på samme tid og sted. Jeg skal ikke tro, at jeg ved noget, som I ikke ved. Og slet ikke, hvis det er åbenlyst. De, som definerer ytringsfriheden på den yderste højrefløj, siger, at man har ret til at blive fornærmet, så længe man ikke tyer til vold. Men når den almindelige borger bliver fornærmet over muhammedtegningerne eller ser dem som unødvendige, så har de ikke lov til bare at være fornærmede. Så bliver de beskyldt for, at de ønsker at indskrænke ytringsfriheden.

Vi ønsker ikke at indskrænke ytringsfriheden. Hvis ytringsfriheden giver retten til at kritisere islam og Rusland, så må ytringsfriheden vel også give retten til at kritisere ytringsfriheden. Altså ønsker vi at udvide den. Hvorom alting er, stoler jeg personligt ikke på ytringsfriheden. Jeg har fået bank siden, jeg lærte at tale, og det har ikke ændret sig, hvilket min moder kan bevidne.

Jeg kan ikke kræve af en ekstremist, at vedkommende skal svare tilbage med et digt. Gid det var så vel. Men digtet er jo farligt for hvem, det bliver skrevet om. Satiren er farlig for hvem, der bliver til grin. Maleriet er farligt for hvem, der bliver portrætteret, hvis der ligger en kritik i det.

Jeg ser ingen grund til at male verden lyserød. De dersens kunstnere sætter deres kunst højest, de vil være åh så kontroversielle, og når de endelig bliver det, når deres kunst afføder reaktioner, så er det pludselig ikke kunst mere. Så er det bare et harmløst digt, ikke noget af betydelig alvor, bare satire, sjov og spas, ikke

noget at blive sur over. Men kunsten er en væbnet kamp i sig selv.

Hvis vi ønsker at bekæmpe ekstremisterne, må vi forvente, at ekstremisterne også vil bekæmpe os, og det bliver ikke på lige vilkår. Det er jo ikke en håndboldkamp.

Det nærmede sig bagvaskelse, da Pia Kjærsgaard kaldte mig terrorympatisør, fordi jeg sagde, jeg forstod Omar Hamid El-Husseini, som skød omkring sig ved Krudttønden og Synagogen. At forstå er ikke det samme som at sympatisere, medmindre man ikke ved noget om det danske sprog.

Jeg er forhindret i at sympatisere med Omars myrderier alene af den grund, at jeg ikke er morder. Men vi har haft den samme opvækst, den samme baggrund. Vores problemer startede ikke i 0. klasse på Møllevangsskolen. Det er en generationsfortælling, hvor vilkårene er blevet forværret generation for generation.

Vores bedsteforældre var førstegangsflygtninge fra Palæstina omkring den israelske stats oprettelse i 1948. Vores forældre blev født i flygtningelejre i Libanon og i de omkringliggende arabiske lande. Vores forældre var andengangsflygtninge til Europa i 80'erne. Vi bliver født i blokkene i de omvandrede flygtningelejre.

Jeg siger blot, at jeg ved, hvad han var for en bengel. For vore politikere og journalister kunne Omar lige så vel have været en elefant med et stormgevær. Medier og magthavere indoktrinerer den danske befolkning, som imamer nede i kælder moskeer indoktrinerer unge muslimer. For de skaber frygt, og de taler så meget om terror, men de laver stort set ikke andet end at udsætte os for psykisk terror.

I Danmark, Norge, Sverige, Tyskland, Holland, England, Frankrig og selv i Israel kan angreb og ofre næsten tælles på to hænder. Det kan de ikke i Palæstina, det kan de ikke i Afghanistan, det kan de ikke i Irak, det kan de ikke i Syrien, det kan de ikke i Libyen.

Det er bedrøveligt, når Danmark bliver angrebet, men det må være en konsekvens, der relaterer sig til vores egne handlinger ude i den vide verden. Hvad vi foretager os udenrigspolitisk, det falder altså tilbage indenrigspolitisk.

Det svarer lidt til at forrette sin nødtørft, mens man står på hænder. Man rammer altså sig selv i hovedet. Vi kan ikke ledsage den amerikanske besættelsesmagt i Irak og i Afghanistan og myrde flere hundrede tusinde civile og fordrive millioner, uden at der kommer flygtninge ud af det, og uden at en marginaliseret muslim vil gøre noget ved det.

Så længe vi er villige til at sende droner ind over Afghanistan, så vil nogen være villige til at tage våben i hånden. Begge handlinger er voldelige og kriminelle, men dronerne er mere dødbringende. Jeg ved, man ikke bare kan ændre på koalitioner, alliancer, udenrigspolitik. Men vi må være indforstået med, at vores handlinger ude i den vide verden påvirker minoriteternes syn på det danske samfund.

Mellemøsten er ikke længere flere tusinde kilometer væk. Mellemøsten er lige her i kraft af de etablerede minoriteter samt den vedvarende flygtningestrøm, som vi selv har været med til at skabe sammen med arabiske konger, som ikke engang kan holde sig oven på deres kameler.

Hvordan kan den danske stat være en del af en militær koalition imod Islamisk Stat, samtidig med at den danske stat samarbejder med Saudi Arabien og Emiraterne, som helt åbenlyst er af samme opfattelse som Islamisk Stat og derfor sponsorerer med penge og våben. Det må anses for at være spild af skatteborgernes penge.

Tyrkerne er også en del af koalitionen imod Islamisk Stat, men tyrkerne forholder sig fuldstændigt passivt, når kurderne bliver myrdet helt tæt op ad den tyrkiske grænse. NATO hævder at have sponsoreret demokratiske oprører i Levanten. Men er det de demokratiske oprører eller de intolerante jihadister, som har fremfærd i Levanten? Hvis NATO havde støttet demokratiske oprører i Levanten, så havde de støttet kurderne, som må skønnes at være de mest sekulære i regionen.

Hvis argumentet er, at vi har intervenseret i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien for at skabe demokrati, så kan det snildt konstateres, at det har været en fiasko. Det eneste, vi har opnået, er en flygtningestrøm, som ikke stopper foreløbigt, samt at have destabiliseret sikre og velfungerende stater, selv om præsidenterne i de pågældende nationer kan have været nogle despoter, hvilket de har til fælles

med flere vestlige statsledere, så har de jo kunnet beskytte deres borgere og samfund imod islamiske militser og alment anarki.

Vi har brændt deres matrikelkort og deres kirkebøger, så det er ikke så mærkværdigt, at de klamrer sig til Koranen. Vi har slukket for strømmen, vi har slukket for varmen, vi har stjålet olie, vi har stjålet vand.

Vi er i gang med at afcivilisere dele af Mellemøsten, som vi afciviliserede dele af Afrika. Næste gang vi vil skabe demokrati i Mellemøsten, kan vi passende forsøge i Israel. Det er ikke fordi, at jeg med disse udtalelser tror, at jeg har opfundet den dybe tallerken. Jeg har bare fyldt den med suppe, og nu skal der altså smages på den.

Vi er en krigsførende nation. Vi er en del af terrorapparatet. Vi er en del af NATO. Vi er en brigade i den amerikanske hær. Det kræver erkendelse, inden vi overhovedet kan tale om løsninger.

I en lufthavn mødte jeg engang en israelsk mand. Vi faldt i snak, og han spurgte, hvor jeg havde rejst i min barndom. Jeg svarede, at jeg stort set kun havde rejst til flygtningelejre i Syrien og i Libanon for at besøge familiemedlemmer, og han svarede, at han stort set kun havde set Libanon gennem et sigtekorn.

På samme vis ser vi også kun Mellemøsten gennem vores sigtekorn. Flere og flere amerikanske soldater indrømmer, at krigen er gået ud over civile, og at flere soldater sågar har dræbt civile for sjov. Flere og flere israelske soldater siger fra over for militærets måde at behandle palæstinenserne og er gået sammen i en organisation, som hedder 'Break the silence'.

Og når jeg har mødt andre israelske soldater på strande i Thailand eller på skipister i Italien, så har de haft næsen helt nede i cokeposen. Ydermere nægtede en hel israelsk militær efterretningsenhed at adlyde ordrer under det sidste bombardement af Gaza. 43 blev afskediget og efterladt til evig fordømmelse for at have trodset en militærstat.

Der findes noget underdanigt, svagt og servilt i mennesket, som ledere altid kan tale til. Men når politikere udtaler sig vulgært og uværdigt og inkompetent og tarveligt og usympatisk, så tilsværter de ikke kun deres eget ry. Da tilsværter de også borgernes ry.

En højreorienteret nordmand ved navn Anders Behring Breivik myrdede over 60 mennesker på en ø i Norge, hvor en socialdemokratisk lejrtur blev afviklet. Breivik begik sine mord under påskud om at forsvare kristenkulturen, som er en værdi, han altså deler med den almindelige nordmand. Dermed begik han også sine handlinger under påskud om at forsvare den almindelige nordmand, mens den reelle bevæggrund for handlingen var en subjektiv værdi, som han deler med de færreste i samfundet, men som han naturligvis har tolket ind i fællesværdien for at understøtte den.

Som vestlige medier er vi i stand til at skelne fascistiske tendenser, voldelige og paramilitære grupperinger. Selv enkeltpersoners ubehjælpelige handlinger kan vi skelne fra kristenkultur, når det drejer sig om vestlige terrorister. Selv udviser vi så stor forståelse og empati og er godgørende og storsindede i en udstrækning, så det nærmest bliver gerningsretfærdigt og autistisk, at vi kan finde på at krone vores egne voldsmænd med sindslidelsen. Vores terrorister handler som regel uagtsomt uden politisk eller religiøst motiv. Mens muslimske terrorister rutinemæssigt handler fuldstændig fortsætteligt og i overensstemmelse med den islamiske kultur.

Hvorom alting er, køber vi altså ikke Breiviks argument om at ville forsvare kristenkulturen, da det ville være aldeles skadeligt og generaliserende for kristenkulturens omdømme, såvel som det ville have været for de folk, som bekender sig til den.

Som vestlige medier er det ej heller vanskeligt for os at skelne mellem Ku Klux Klan og den almindelige kristne, eller den israelske stat og den almindelige jøde. Men når det kommer til Islamisk Stat, Al Qaeda, Taleban eller andre islamisk funderede og småfascistiske tros- og bande-grupperinger, så kan vi pludselig ikke skelne mellem dem og den almindelige muslim, og enkeltpersoners ubevingede handlinger bliver fremstillet med islam som motiv, bare gerningsmanden har et efternavn, der lyder lidt fynsk.

Vi skaber konstant paralleller mellem islamiske terrorgrupper og almindelige muslimer, hvad end det er minoriteter i Vesten eller hele befolkninger i Mellemøsten, uagtet at den almindelige muslim afskyer disse terrororganisationer, lige så meget som den almindelige kristne afskyer Breivik og Ku Klux Klan.

Den retorik og dehumanisering, som muslimerne bliver udsat for i dag på gaden og i massemedierne, minder til forveksling om den, jøderne blev udsat for allerede før Holocaust. De mennesker, som hjalp med at skjule og transportere jøderne, blev af alle andre end af nazisterne selv betragtet som hæderlige mennesker, mens de mennesker som i dag transporterer muslimer til sikre lande og skjuler dem for krigens rædsler i Mellemøsten og forfølgelsen af enhver, som går Islamisk Stat imod, bliver kriminaliseret og betegnet som menneskesmugler.

Dengang var der kun nogle tusinde jøder i Danmark alt i alt, men flytningestrømmen og minoritetstallet i dag er betydeligt mere omfattende, når det kommer til muslimer. Jeg forstår ganske udmærket, at jøderne dagen i dag er i allerhøjeste alarmberedskab og har været det siden Krystalnatten, for de blev forfulgt, diskrimineret, myrdet, tortureret, spærret inde i arbejdslejre og gasset, da de blev svagelige. Men det var altså ikke araberne, der gjorde det.

Antisemitismen er et europæisk fænomen, og de europæiske medier tager fat, hvor de slap, når det kommer til at tilsvine en folkegruppe, for araberne er også semitter. Muslimerne kan blive ofre for den europæiske antisemitisme, som jøderne blev det. Vi er et broderfolk.

Teksten, jeg vil læse op nu, er en leder bragt i morgenavisen Jyllands-Posten den 15. november 1938:

"Når man har fulgt jødespørgsmålet i Europa i årtier, kan man til en vis grad forstå Tyskernes animositet overfor jøderne, også hvis man ser bort fra de raceteorier, der betyder så meget i den nationalsocialistiske verdensopfattelse.

Selv herhjemme, hvor jøderne aldrig har nået en så dominerende stilling som i de mellemeuropæiske lande, har man i de senere år bemærket deres ubeldige egenskaber. Der er mange jøder, som har vist sig at være gode danske mænd, der er utallige jøder, som stille og hæderligt passer deres dont uden at gå nogen for nær – men der er også påfaldende mange jøder, som på en lidet tiltalende måde er blevet forgrundsfigurer i svindelaffærer og måske ikke mindst i de uappetitlige pornografi- og fosterdrabsaffærer, som er forekommet i de senere år. Også indenfor dansk forretningsliv optræder der jøder, hvis metoder ikke er nogen pryd for standen.

Men det, som vi herhjemme har set af jødernes uheldige sider, er kun en svag afglans af deres virke i de mellemeuropæiske og østeuropæiske lande. Også der må man naturligvis gøre undtagelser for de utallige jøder, der opfylder ethvert rimeligt etisk krav og derfor står i skærende modsætning til de racefæller, som har ført an i det tvivlsomme forretningsliv, i den tvivlsomme forlystelsesindustri og måske navnlig i de politiske bevægelser yderst til venstre. Det var ikke russere, men jøder med russiske navne, som druknede Rusland i blod. Det var ikke en ungarer, men en jøde, som ledede den kortvarige, blodige rådsrepublik i Budapest. Det var ikke en tysker, men en jøde, som på samme måde gjorde Munchen til et slagtehus.

Vi ved, at titusinder af jøder fordømmer de jødiske forretningshajer, de jødiske pornografispekulanter og de jødiske terrorister. Men alligevel kan det ikke benægtes, at de erfaringer, som tyskerne - sammen med andre fastlandsfolk - har gjort med hensyn til jøderne, danner en vis basis for deres følelser.

Man kan indrømme Tyskland, at det har ret til at skille sig af med sine jøder."

Fra folkeskolen lærer vi i undervisningen, at islam er en dogmatisk lovreligion uden den mindste form for fritænkning. Modsat kristendommen og jødedommen fremstilles islam som afskåret fra Europas historie. Vi lærer, at kristendommen er meget mere end bare en religion. Den er skam facetteret og rummer kultur, litteratur, filosofi og sågar kunst og arkitektur. Vi lærer om Kierkegaard, der skrev om tvivl, Løgstrups tillidsopfattelse, og vi hører om Luther og slår en latter over reformationen.

Vi starter ikke med de pædofile præster, heksebrændingerne og den spanske inkquisition i Nederlandene. Men når det kommer til islam, hører vi blot om 9/11, Osama bin Laden og sharia. Her findes ingen platforme for fritænkning. Det er som om, vor uddannelsessystem og vore politikere, journalister og historikere abonnerer på samme firkantede tolkning af islam som de mørkeste mørkemænd.

Gennem historien er der skrevet et hav af islamisk religionsfilosofi og religionskritik på arabisk. Men stort set ingenting er oversat og tilgængeligt på dansk. Slet ikke i undervisningen. Har man mon glemt andalusiske Averröes, som i middelalderens Spanien gik ud med en fatwa om, at filosofi og islam skam hører sammen. Hans budskab var, at Koranen tilskynder til kritisk refleksion

over tro. Han havde stor indflydelse på måden, europæere kom til at forstå og læse græsk filosofi.

Også under Abbaside-kalifatet var interreligiøs sameksistens en realitet. Perioden betragtes som islams guldalder, og her blomstrede kulturlivet, hvad angår både filosofi, videnskab, litteratur, arkitektur, astronomi og kunst.

De, som oversatte den græske filosofi og videnskab, var muslimer, som samarbejdede med kristne og jøder, hvor politikere og journalister og undervisere er dvaske og dovne og sendrægtige hvad angår de historiske og førpolitiske forhold. Men jeg kender historien. Vi har ikke med et folkeslag at gøre. Vi har at gøre med en civilisation, hvis tankegods ligger til grund for den europæiske renæssance.

Den arabiske civilisation er den eneste civilisation, som målrettet har sat sig for at oversætte en tidligere civilisations værker, altså grækernes.

Den gensidighed, der har været i kulturudviklingen og kulturudvekslingen op igennem historien, er ikke blevet videreformidlet i tilstrækkelig grad i nyere tid. Ydermere er den arabiske udvikling blevet svækket af den vedvarende vestlige imperialismen og de dertilhørende interesser, krige, aristokrati samt herregårdsfamiliernes gemene hegemoni.

Datidens Mellemøsten og Vesten har begge taget afrikanere til fange og fragtet dem i sejlskibe og kølhalet dem og trukket dem i jernkæder efter kameler tværs over den store [?] og aktiveret dem med piskeslag ved soklen til pyramider og katedraler og voldtaget de smukkeste kvinder og børn og drænet dem for modermælk og tårer.

De tog guld og afgrøderne, og de døde af de samme kønssygdomme. De lærte hinanden smuglerruterne og de sorte huller i havet. Det var vel sådan, de fandt ud af, at jorden ikke var flad. De pegede Columbus i den rigtige retning og forærede ham et kompas og en sørøverkikkert.

Hellige bøger, stoffer, krydderier, silke, ædelstene flød fra Nilen og Sortehavet og hele vejen rundt om Middelhavet til Venedig og Firenze. Modsat det danske samfund, som prøver at tage patent på universelle værdier, har den arabiske civilisation med glæde, måske med en vis gerningsretfærdighed, delt ud af

værdierne og værdipapirerne.

Mange muslimske storbyer var i perioden videnscentre, altså til oplysning og kulturel dannelse. Den vigtigste omstændighed i den tid var borgernes ret til religionskritik uden frygt for repressalier, hvilket ikke var sikret andre steder i Europa på daværende tidspunkt. Og hvad med sufismen, som er en gren inden for islam, der prioriterer den åndelige udfoldelse højere end dogmer og ritualer.

Med Rumi i spidsen blev der skrevet blasfemiske digte, filosoferet, drukket rødvin i stride strømme og danset rundtossedans. Det var også i denne periode, de fire retsskoler inden for islam blev grundlagt og hadithen samlet. En række fortællinger om profeten og hans sædvaner, der skulle supplere Koranen, og som genre-mæssigt ligner de bibelske evangelier. Disse tiltag gjorde helt selvfølgelig religionen til genstand for fortolkning.

Reaktionerne på udgivelsen af min digtsamling tyder på, at de fleste danske muslimer ikke er bekendte med denne del af den islamiske historie. Dette kan man undre sig over, eftersom det første ord fra Koranen, der blev åbenbart for profeten Muhammed, var 'læs'. Dette kan selvfølgelig begrænses til Koranen og de religiøse skrifter, men er efter min mening også en klar opfordring til at søge viden og uddannelse som et fundament i sit religiøse liv, ligesom man så det i Abbaside-kalifatet og i Andalusien.

Derfor kræver det selvfølgelig, at vi får implementeret disse emner i undervisningen, så vi kan give vores unge et ordentligt fundament for hver deres orientering. Det er næppe et kalifat, der i dag er blevet etableret i dele af Irak og Syrien af Islamisk Stat. Det er nærmere hundrede forskellige militser, der bekriger hinanden internt, samtidig med at de bekriger regimet og de internationale krigstogter.

De sande ofre i denne katastrofe er de flygtninge, der kommer til Europa.

Hvis man læser filosofi eller religionsvidenskab på et dansk universitet i dag, er risikoen for, at man kommer ud fem år senere og intet aner om islamisk filosofi eller religionskritik ret overhængende.

Det danske uddannelsessystem er præget af en eurocentrisk, imperialistisk, kolonialistisk orientalisme, når det kommer til islam som religion og kultur. Der

findes talrige eksempler på dette.

Tag bare en af religionsfilosofiens grundbøger på dansk, skrevet af tre af landets mest anerkendte religionshistorikere. Der står følgende i bogen:

»Religionsvidenskab er et produkt af det, man med Max Weber ville kunne kalde for den vesterlandske rationalitet.«

Igen bliver der taget patent på universelle værdier. I denne grundbog får man det indtryk, at det kun er inden for kristenkulturen, altså i Vesten, at man er kommet på den tanke at tilføre fænomenet religion en kritisk videnskabelig, filosofisk tolkende og individuel behandling. Jesus ved roret. I citatet her ser vi et klassisk eksempel på den institutionaliserede fremmedgørelse af islam.

Det er den eurocentrisme, der konstant retfærdiggør måden, vi taler om islam som en fremmed og en trussel i den sikkerhedspolitiske dagsorden. Det er også derfor, vi den anden dag i Berlinske Media kunne læse, at kristendommen er bedre end islam.

Eurocentrisk fundamentalisme ekskluderer al tænkning, der ikke er europæisk eller vestlig. Det er en gammel imperialistisk skik, som er ideologisk og uforsonlig i sin kerne.

Pensummet i uddannelsessystemet må suppleres af religionskritiske tekster, skrevet af islamiske fritænkere. Det er forstemmende og foruroligende, at vi ikke har suppleret religionsfaget med tekster af religionskritiske muslimske tænkere. Minoriteter eller ej, i det mindste på gymnasieniveau. Det er uanstændigt og uforsvarligt, at uddannelsesinstitutionerne har forholdt eleverne en sådan viden.

Hvis vi derimod foreholdte vores elever denne viden, ville det betyde, at unge ville stifte bekendtskab med en anden form for islam, end den som fundamentalisterne abonnerer på, på begge sider af det politiske landskab. De vil lære historien og vide, at islam også er litteratur, åndsfrihed, etik, debat, filosofi, videnskab, astronomi, arkitektur, kunst, hed sex og doggystyle.

Det vil nemlig ikke kun nuancere ikke-muslimers syn på islam, men også muslimernes egen forståelse af deres religionshistoriske ophav. Averbros udfordrer den ortodokse autoritære læsning af Koranen. Den åbenhed har vi

brug for i dag. Det kan minde muslimer og islamofober om, at Koranen kan fortolkes forskelligt.

Selvkritikken i de muslimske miljøer i Danmark er jo nærmest død. Når jeg tænker på en af mine muslimske venner fra det besatte Palæstina og en eller anden baryler fra Gellerupparken, så kan jeg ikke drage nogen som helst parallel udover øjenbrynet.

For mange muslimer udgør islam et livsgrundlag, uden at de selv ved, hvad islam rummer. Kritikken går ikke hovedsageligt på den ufaglærte underklasse eller forældregenerationen i de omvandrende flygtningelejre. Men i høj grad på den nye middelklasse af veluddannede muslimer, der den dag i dag opfatter islam som noget, der helst ikke skal debatteres, men som en diamant, de skal værne om. Det er et symptom på åndelig stagnation.

Uvidenheden hersker. Hvor mange danske muslimer og ikke-muslimer, både unge og ældre, kender til den rigdom, der findes i det islamiske tankegods? Det miljø af danske muslimer, som jeg selv tilhører, er ekstremt bagud, hvad angår kendskab til egen historie og religion. Og især selvkritikken af religionen.

Islam er blevet til noget, man zapper forbi på saudiske tv-kanaler, og så følger man med i, hvad en tilfældig saudisk lærd siger, er forbudt og påbudt. Islam er i dag reduceret til en åndsforladt ideologi og i bedste fald en stærkt forsimplet udgave af et mere komplekst trossystem.

Af islamofoberne, men også af visse muslimer selv. Med uddannelsesinstitutionerne, politikerne og journalisterne er vi i fuld gang med et overgreb på den islamiske fritænkning. Unge muslimer og ikke-muslimer skal præsenteres for nye og gamle ideer og tolkninger af religionen, som forældregenerationen på grund af deres lave uddannelsesniveau ikke har formået at give deres børn.

Eller skal alle projekter, der vedrører muslimer, være med udgangspunkt i den halvkriminelle, svigtede og identitetsforvirrede 2. g'er?

Den diskussion er hermed død og vil for hvem, der bringer den på banen, forårsage skam, sort uheld, paradentose, tandpine, fodsvamp og tinnitus. Islam rummer intellektuelle strømninger, og der er ingen grund til at fordumme en rig

og begavet kulturarv.

Hvis muslimer møder islamiske fritænkere i skolesystemet, vil det sandsynligvis bekæmpe ekstremisme. Moderate muslimer står i dag svagt i kampen mod ekstremismer. De har få argumenter. Ekstremisterne kender ofte deres religiøse tekster ret godt, fordi de kan læse og skrive arabisk. I modsætning til de moderate, som er mindre velbevandrede i den litteratur, som kan virke som ammunition mod ekstreme tolkninger af islam. Derfor er det også vigtigt at få implementeret kvalificeret modersmålsundervisning fra folkeskolen og frem.

Dette for at ruste vores unge med pennen frem for sværdet. Mange muslimer står også dårligt i den offentlige debat og venter nærmest på, at der kommer en ny islamhadsk udmelding, de kan være forurettede over i fællesskab.

Den der krænkeridentitet, som mange muslimer dyrker, hvor det mindste pip fra en hillbilly-præst i USA, der truer med at brænde Koranen af, kan få dem op at ringe, er dybt skadelig. Muslimer ville hvile mere i deres tro og ikke lade sig provokere så nemt, hvis de vidste, hvor højt der egentlig er til loftet i den kritiske islamiske debattradition.

Første skridt må være, at vores undervisningsminister træder i karakter og nuancerer pensummet om islam i uddannelsessystemet. Og hvis hun ikke helt ved, hvordan hun skal gebærde sig, så er vi i Nationalpartiet villige til at assistere hende.

Dernæst må den muslimske middelklasse forstå, at deres kulturelle og religiøse arv rummer langt mere åndelig og intellektuel rigdom end en himmel og et helvede, forbud og påbud og troende og vantro.

Det er ikke indoktrinering, vi mangler. Det er modersmålsundervisning i islamisk filosofi og religionskritik, vi mangler. Og eventuelt kan vi starte kvalificerede friskoler med danske og arabiske undervisere, og før det bliver aktuelt, vil jeg opfordre alle arabisktalende til at lære at læse, forstå og skrive.

Det går ikke at have 22 tosprogede fra den samme boligblok i den samme skoleklasse. Der må være en større fleksibilitet i forhold til fordelingen af de tosprogede. Danske forældre trækker også deres børn ud af skoler med en overrepræsentation af tosprogede. Altså, skaber de også et parallelsamfund.

Flere partier ønsker at lukke ekstreme moskeer og koranskoler, selv om det er ulovligt. Vores forslag er at rykke modersmålsundervisning og undervisning i islamisk filosofi og religionskritik over i folkeskolen. På den måde kan vi holde øje med, hvad der sker i vores egen skolegård.

Jeg kender flere muslimske forældre, som ønsker at lære deres børn det arabiske sprog, islamisk filosofi og religionskritik. Men som ikke tør sende deres børn til koranskoler.

Vi samler befolkningen ved at samle børnene i folkeskolen. Hvis vi ville implementere disse ting i folkeskolen, så ville koranskolerne miste rigtig mange elever.

Antiradikalisering er ikke noget, man taler om i Statsministeriet, medmindre man ønsker at afradikalisere sine embedsmænd. Det er heller ikke politiets opgave eller Kriminalforsorgens opgave.

Jeg kender Staten og dens tjenestemænd fra pat til PET. Hvis de instanser træder i kraft, er det allerede for sent. Antiradikalisering finder sted i folkeskolen og på de socialpædagogiske områder. Den eneste måde, hvorpå vi kan styrke vores samfund, er ved at styrke vores uddannelsessteder.

Vi skal bruge langt flere ressourcer i skolerne og på de socialpædagogiske områder frem for at overlade utilpassede unge til Kriminalforsorgen, arresthusene og politiet. Jo lavere den kriminelle lavalder er, jo hurtigere har vi givet afkald på vores unge. Jo højere den kriminelle lavalder er, jo længere tid har vi til at rette op på vores unge. Og hvis de som 25-årige stadig går rundt i bander, begår røverier og slår folk halvt fordærvede for en pakke smøger og truer den almindelige borgers tankefrihed, så skal de have, så hatten passer.

Vi har ikke tid til at døje med dem i vores generation. Vi må tænke langsigtet og hjælpe vores unge langt mere kvalificeret ind til 18-årsalderen og ellers rense ud i vores udskud.

Jeg er villig til at fortælle politiet, hvor hælernes kælderrum er, hvor der bliver solgt hash og våben og narko og små piger i Aarhus og omegn. Jeg er villig til at være stikker hos politiet med udgangspunkt i områderne inden for

postdistrikterne 8210 og 8220, og jeg skal være den første til at udpege en håndfuld af mine egne fætre og folk i periferien af min familiekreds, såfremt skattevæsenet er villig til at krydsrevidere billagsdanmark.

Specialskolerne skal ikke være steder, hvor de unge bliver sat til at onanere. Jeg kender pillerne og pornobladene, og det er selvfølgelig bedre end at sidde og skære i sig selv. Men altså, Integrationsministeriet er et pseudoministerium, der lige så godt kunne hedde Parkeringsministeriet. For de arbejder med ting, der skulle være løst i socialministeriet og i undervisningsministeriet.

De socialpædagogiske opholdssteder skal heller ikke bare være steder, hvor de unge bliver sat til at kløve brænde og flise træer i kontorpersonalets haver, og hvor bureaukratiet er farligt for sjælen.

Gennem min barndom og min tidlige ungdom har jeg boet på ikke færre end seks socialpædagogiske opholdssteder, heriblandt sikrede og særligt sikrede anstalter, hvor vores unge bliver dopet af psykiatere og smidt i isolation på baggrund af petitesser.

Min partiformand Kashif Ahmad har arbejdet på socialpædagogiske opholdssteder, så vi har det lidt fra to vinkler.

Staten Israel har sin berettigelse. For engang var jøderne alene mod resten. Men de israelske statsmænd har ikke formået at forvalte en stat hensigtsmæssigt i et svært terræn, og der var en grund til, at Albert Einstein nægtede at være en del af staten.

Israel har udviklet sig til en kolossal hær med et meget lille land. De jødiske værdier, staten Israel skulle grundlægges på, blev for det første grundlagt på andres forfald. Ydermere blev de i vedvarende forsøg på at udvide staten Israel overskygget af magt, kontrol, undertrykkelse, vold, racisme, fanatisme og had, som helt naturligt forårsagede vold, had, racisme og fanatisme hos den undertrykte modpart.

Der findes ingen tostatsløsning. Der findes blot én enstatsløsning, lige for alle.

Zionismen opstod som en konsekvens af forfølgelse. Nu har zionisterne glemt deres bevæggrund. Zionister emigrerer til bosættelser, og palæstinensere

deporteres til flygtningelejre. Besættelsen dehumaniserer palæstinenserne, men også israelerne selv.

Jerusalem er et FN-mandat. Alligevel opfører israelerne sig som om, at de ejer byen. I medierne hører vi om den såkaldte konflikt mellem israelere og palæstinensere, men kan man kalde det en konflikt, når en af verdens stærkeste militærmagter angriber en forsvarsløs og civilbefolket ghetto med krigsskibe, luftvåben, artilleri og elitesoldater?

Det er mord og massakrer, uanset hvor mange nytårsraketter Hamas sender ind over grænsen. Og hvor går grænsen? Hvor går grænsen for den israelske stats besættelsespolitik? Hvor går grænsen for den israelske stats bosættelsespolitik? Hvor går grænsen for den israelske stats erobringspolitik? Hvor går grænsen for nedrivelsen af palæstinensiske ejendomme? Hvor går grænsen for tyveriet af palæstinensiske territorier? Hvor går grænsen for tyveriet og ødelæggelsen af palæstinensiske ressourcer? Hvor går grænsen for brud på international lovgivning og diverse konventioner? Hvor går grænsen for krigsforbrydelser? Hvor går grænsen for ulovlige fængslinger uden rettergang? Hvor går grænsen for tortur og voldtægt af fængslede børn og voksne? Hvor går grænsen for kontrolposterne? Hvor går grænsen for den israelske mur? Hvor går grænsen for blokaden af Gaza? Hvor går grænsen for luftangreb? Hvor går grænsen for døde? Hvor går grænsen for den hvide fosfor? Hvor går grænsen for børn, der skal graves fri af ruinerne? Hvor går grænsen for vetoet?

Hvis israelerne vil føre krig, må de overholde krigens love. De kan ikke tillade sig at bombe en hel bydel for at ramme en gruppe Hamas-tilhængere. Det er ulovligt i krig. Så har de det valg at sende landtropper ind i Gaza. Selv om det kræver et mandsmod, de israelske teenagesoldater måske ikke har. Selv om det er sværere at myrde sine medmennesker til fods, end det er fra luften. Selv om det er sværere at se sine medmennesker falde til jorden, end det er at se røgen stige til vejrs.

Og jeg vil fastslå, at den grundlæggende årsag til konflikten ikke er Hamas. Hamas blev grundlagt i 1987. Den israelske hær har været voldelig siden 1948. Den radikalisering af palæstinensere, der finder sted i de besatte områder, er en konsekvens af besættelsen. Den almindelige palæstinenser var ikke udpræget religiøs før besættelsen.

PLO, som heller ikke var en religiøs funderet bevægelse, har i mange år prøvet at forhandle sig til en løsning. Israel har svaret med stødt stigende undertrykkelse, flere bosættelser og luftangreb. Derfor kan det vel ikke overraske nogen, at nogle palæstinensere i desperation tyer til nytårsraketter og religion efter mere end 60 års besættelse.

Da jeg rejste ind i Israel spurgte en israelsk soldat, hvorfor jeg sympatiserede med palæstinenserne. Og jeg svarede, 'af samme grund som jeg sympatiserer med jøderne', og så lukkede han mig ind.

I Danmark bliver jeg spurgt, om jeg sympatiserer med Hamas, og det gør jeg ikke af samme grund, som jeg heller ikke sympatiserer med den israelske, skinreligiøse, højreorienterede, militarisme. Den israelske stat bør retsforfølges for krigsforbrydelser, så de involverede magthavere kan stilles til ansvar med henblik på at rense det jødiske. Vi må skelne mellem israelere, jøder og zionister.

Man kaldte ikke jøderne terrorister, da de under Anden Verdenskrig gravede tunneler for at smugle mad og våben ind og ud af fangelejrene og ghettoerne. Hvorfor kalder man så palæstinenserne terrorister, når de gør det samme? Den almindelige palæstinenser bekæmper ikke jødedommen, sådan som medierne bilder os ind. Den almindelige palæstinenser bekæmper besættelsen og undertrykkelsen, som uheldigvis gemmer sig bag jødedommen, lige som Islamisk Stat gemmer sig bag islam.

En hund tilhørende en israeler blev engang ramt af en nytårsraket. Det kom på forsiden af Israels mest populære avis. I samme avis blev en gruppe dræbte palæstinensere nævnt med få linjer på side 16. Men jeg formoder, at det var en højtelsket familiehund, og dyrevelfærden er så sandelig vigtig.

Israel ønsker at være et demokrati. Det skal vi hjælpe dem med at blive ved at kritisere dem uden at dehumanisere dem.

Kilde

Transskription

Kildetype

Transskription

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/yahya-hassans-tale-ved-sin-opstilling-for-nationalpartiet>